This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

WID-LC
PG
5038
.M378
M9x
HDI
HW 8F2G 4
Digitized by Google

WID-LC
PG
5038
M378
19x

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Myrhowý

Wěneček,

aneb

Utrpenjm

k wěčné blaženosti.

od

Marie Antonye.

Digitized by Google

čísla 19.

Bind

„MARIE ANTOINE"

„WĚNEČEK"

40'X

C 2054

u Pospíšila. Drda ryl.

Bůh sám mně ku pomoci přichází!

Digitized by Google

Myrrhowý

Wěneček,

aneb:

Utrpenjm
přicházj se k blaženosti.

Od

Marie Antonye.

W Praze a w Hradci Králowé,
1828.
Nákladem Jana Hostiwjta Pospjssila, aučinkugjcjho Auda Českého národnjho Muzeum, a biskupského Impressora w Hradci Králowé.

Digitized by Google

WID-LC
PG
5638
.M
X

HARVARD
UNIVERSITY
LIBRARY
DEC 1976

8798
190

Digitized by Google

Geho Biskupské Milosti

neydůstogněgssjmu

Pánu, Panu

Frantisskowi de Paula

Písstěkowí,

z Božj a aposstolské Stolice milosti, Bisku-
pu Azotskému, geho knjžecj Milosti P. T. Pána,
Pana Arcibiskupa Wáclawa Leopolda Suffragá-
nu a Generálnjmu Wikáři, wysoce důstogné, wždy
wěrné Kapitoly hlawnjho Metropolitánského chrá-
mu Páně u swatého Wjta na hradě Pražském Ka-
nownjku a řádnému Kazateli, starobylého kollegiál-
njho chrámu sw. Kozmy a Damiána w Staré
Boleslawy Kapitulárnjmu Děkanu
a t. d.

Digitized by Google

Digitized by Google

Wasse Biskupská Milosti!

W samotě, když w tichých dobách při
nočnj lampě wětwe myrrhowé zbjragjc, ge
we wěneček tento gsem wázáwala, často mně
na mysl se wlaudila ona mysslenka, zdaliž=
by snad Wasse Wznessenost, knjžečku
tuto s djtěcj oddanostj a uctiwostj, od ged=
né z Wassjch duchownjch dcer obětowa=
nau, za dárek přigmauti sobě obljbila. Po=
každé wssak zarděla se twář má w pomy=
sslenj tom a kárala gsem wlastnj srdce, že
hrdě w úmyslu sobě počjná.

Že k Wassj Biskupské Důstog=
nosti zaměřilo mé důwěrné srdce, dalo mi

Digitized by Google

k tomu podnět, ono pohnutliwé udělowán
ſſeſté ſwátoſti, když mi bylo přáno zřjti
an Waſſe Biſkupſká Miloſt w na
ſſem chrámu Páně tak horliwě, a k wſſe
obecnému wzdělánj prawowěřjcjch, ſwatc
nábožně Kriſtůw zaſtáwagjc auřad, apoſſtol
ſké kněžſtwo za wěrné ſluhy Páně maže
ſwětj, čjnjc ge proſtřednjky mezy Bohem
námi hřjſſnými, lékaře neduh, gizew a ra
duſſewnjch, udělugjc gim k tomu potřebn
miloſti, gakož Waſſe Důſtognoſt ſán
ode Pána Gſte přigali. W té ſwaté dol
zpleſal duch můg, a oko mé wylilo ſlzy

Digitized by Google

neboť zřela gsem we Wassj Důstogné Osobě prawého apostolského Náměstka. W tom mi připadla myssljenka, že Kristus, laskawý zákona Dárce náš, když Božstwj swé w člowěčenstwj skrýwage w prwnjch dobách žiwota wezdegssjho, mezy neyprwněgssjmi sobě obětowanými dary, Myrrhu mile rád přigmauti ráčil; protož spoléhám se na Wassi dobrotiwost, že s tjmto wěnečkem od sebe mě zawrci neráčjte, njmž gsem toliko nassemu ženskému pohlawj ctnosti swaté, nábožnost a trpěliwost do srdcj lépe wepravwiti obmeyssleta.

Digitized by Google

Ó, kyžby Waše Biskupská Milost sobě w myrrhowém wěnečku oblјbiti ráčila, gegž gakožto swému milostiwému Wrchnјmu, Otci a Ochránci laskawému w neyhlubšј pokoře podáwá a obětuge

Wašј Biskupské Milosti

duchownј dcera
Marie Antonye,
z řádu sw. Alžběty
w Praze.

Digitized by Google

Myrrhowý Wěneček,

aneb:

Utrpením

přichází se k blaženosti.

Digitized by Google

Digitized by Google

Giž walnau chwjli zapadlo slunéčko, dáwno i ko-
stelnjk wečernj odzwonil klekánj, gen gesstě Celestýn-
ka, dcerusska učitelowa, děwčátko asi dwanáctileté,
na hřbitowě u hrobky milené máteře swé klečjc,
upěnliwě wzdýchala. Tichost swatá, w řjssi mrtwých
obyčegná, panowala nad pochowanými, kterau gen
tichý wětřjk, wolssowými wětwemi pohýbage, protr-
howal, listem ssustil, a kuljssek na malé wjžce u kost-
nice neljbě pokřikowal. Wssak ani to kuljsskowo bě-
sné pěnj, ani ssustjcj listj newytrhowali z modlitby
malau Celestýnku, která ruce sepaté a oči k nebi
pozdwjžené magjc, sobě takto wedla hoře: Nebeský
Otče! ach gak gsem gá gen předce ubožátko! Sla-
bý můg rozum nechápá uloženj twého Božského, a
mnj, že gsem opusstěná a nessťastná. Od té doby,
co drahau matku tato kryge hrobka, nelze mi gest,
nikde utěchy naleznauti, kromě mjsta tohoto poswát-
ného. U nás doma ge teskno; otec můg stále kwj-

lj, a mně nenj s to, geg potěssiti. Dobrý Bože těš ty ho w zármutku geho. O gak bolestné ge mé zřenj na djtky wěkem mně rowné, k srdci když se winau matčinu, kdežto gá zatjm gako sobě sama zanechána gsauc, chladnau tuto zem slzami skrápjm! O gak dobrá bylatě rodička má, poznáwám to nynj z gegjho bedliwého ossetřowánj w nemoci mé těžké, kterak mnoho nocj bez spanj stráwjc mě hljdala. Bože, odplatiž gi péči a lásku tu žiwotem wěčným. Zachowey djtkám wěku autlého dobré rodiče, aby nebyly sirotci. Ach, nynj to cjtjm, co gest sirotkem býti, a co dobrého otce i matku mjti! O bych wssem djtkám wážnost a uctiwost k rodičům na srdce wložiti mohla! Mně pak nebeský otče uděl, čeho mi matka umjragjcj od tebe žádala, totiž: abys zachowal srdce mé hřjchů prázdné; oswjtil slabý můg rozum, obdařil wtipem w učenj, abych prospjwala wěkem ke cti twé, a otci mému k radosti, a abych ho neopustila w geho stářj. —

To dořekssi, poljbila tráwinkau teprw mladau porostlý hrob, w němž nedáwno uložili ostatky zbožné matky; zassla ku kostnici, nabrala swěcené wody w hrstku, a skropila i ostatnj přjbytečky we twrdém snu spočjwagjcjch bratřj a sester, lehkého odpoči-

...nj a swětla wěčného wssem žádagjc. Tak každého wečera činjwala.

Giž se přibljžila noc se swými ssefinami, proto spěchala w domow malá djwčinka, ne snad gakoby se w tmawěgssjch dobách na hřbitowě o samotě bála, ale w paměti nosjc otcowa wssecka dobrá naučenj a wýstrahy, mezy nimiž i tato byla, že nesslussno gest děwčátkám, w tmawých dobách se bez přjčiny potulowati, zwlásstě pak djtkám wěku autlého. Že ale Celestýnce žádného giného času prázdného nezbýwalo, kdyby byla w mjsta tato tichá se uprázdniti mohla, nawykla době wečernj. Starostliwý otec dobře wěda, že nebude s to dcerussce swé gakého bohatstwj nashromážditi, zdwogil tedy swé otcowské péče, a učil mimo liternj uměnj Celestýnku hudbě a zpěwu, w čemž ona gegj wěk až ku podiwu prospjwala. Přede wssjm wssak hleděl křesťanskau ctnost, totiž: lásku k Bohu a bližnjmu, důwěrnost w Prozřetedlnost Božskau, autrpnost nad každým trpjcjm, nechť on kdokoli, a gakéhokoli náboženstwj, w srdce gegj autlinké wsstjpiti. Gsa muž rozssafný nahljžel, že mezy wssjm neyprwněgssj a neyswětěgssj děwčátek gest powinnost, i neykrásněgi gim slussj, pakli w dennjm pořádku a domácj prácj do-

dře wycwičena gsau; dožádal tedy sestru zemřelé manželky swé, genž wdowa byla, sama ale žádných swých wlastnjch neměla djtek, aby ona nynj mateřskau péči a starost o dobré wychowánj Celestýnky na se wzala, a domácj hospodářstwj, ač welmi skrowné bylo, řjdila a wedla, dokud Celestýnka nebude s to, ge sama zastáwati. Zprwu zdráhala se sice sstwegrusse, powinnost tuto na se přigmauti; wssak když Celestýnka gi sľzawě prosila, poslussnost a wděčnost slibugjc, swolila konečně, a stala se pěstaunkau Celestýnčinau.

Na pohled zdála se přjbuzná tato w pořádku domácjm žena zpráwná býti; ale ti, genž gi lépe w gednánj gegjm seznati přjležitost měli, ginák o nj zpráwu dáwali, nazjwagjce gi gmény nehezkými, wůbec ženau zlau, lakotnau, newljdnau, slowem, k newystánj.

Onať owssem žádného lstiwě nepodwedla, aniž koho prosbami zanássela, žiwnůstku domácj tak řjdjc, by wsse wždy při ruce měla, a přispěnj cizjho a wydlužowánj se nepotřebowala; wssak samá též žádnému nic k libosti neučinila, nepůgčila, žádnému w ničem neposlaužila, tjm méně komu ku pomoci přispěla, na žádného autrpným okem nepatřila, a

Digitized by Google

yž třeba k nj s berlj se byl přikulhal stářjm shrbe- ný žebrák, i toho bez almužny dosti newljdně od- byla. Takowé gednánj rmautilo welmi Celestýn- ku, protož často sama tagně skýwu swau s chudým dijwala.

To když pěstaunka zpozorowala, hned wssecko před Celestýnkau uzawjrala, a i gj samé menssj díjlku pokrmu odkládala. Ach gaký to rozdjl mezi matkau a pěstaunkau, myssljwala sobě Celestýnka, a to pudilo gi tjm wjce, že gediného neopominula wečera, kdeby milau matku na hřbitowě byla nena- wsstiwila, a gegj ztrátu plakagjc, gi i sebe w ssito- wánj Božj neodporaučela. Když pak giné matky gi autrpně litowaly, že ubohá tak mnoho trpj, řjkáwa- la: Kdo wj, proč gest to dobré? Má matka wsstj- pila w mé srdce autrpnost a lásku, to zachowám; pěstaunka mě nabjzj k práci, k tomu se přičinjm; obé gest chudé djwce užitečné a potřebné. Celestýn- ka byla srdce autlého, a gesstě newinná, tudy těssi- ly gi wěci, gež přjroda hogně tworům poskytu- ge. O blaze dussi té, kterau newinnost pěstuge, a nábožnost prowázj, tak gesstě i w pozdněgssjch le- tech blažené žige dny a ragské požjwá blahosti. Ga- ko zlosyna wsse, i neymenssj ssustot stromowého li-

Digitized by Google

stu leká a děsj; tak dussi newinnau wssecko, i neymenssj brauček, a každé i neynepatrněgssj kw na lučině těssj. Takowých rowněž newinných ra stj okaussela Celestýnka hognost, w čemž pozorow Božj maudrost a wssemohaucnost, a bywsse zwlá nj milownice kwjtků, bylin a zelin, byla obdarow na od otce w zahradě gednjm malým záhone aby po prácj a wolném smyslů namahánj sobě p howěti, a se čjm obweselowati mohla. Na ten n sázela plno kwětinek, a bedliwě gich každodenně p zorugjc, w každém z nich cos k mrawnému pon učenj čerpala.

Přjsná pěstaunka wssak proti tomuto wssen reptala náramně, nazjwagjc Celestýnku zahálčiwa rozmazlenau, čas marně trávjcj nedbalkynj, a t. onak i pilné cwičenj se w hudbě a zpěwu, w něn Celestýnka snad nadewssecky zpěwkyně wynikla, n náwiděla, za marnau, neužitečnau, ano i hřjssna a pro ženské nesslussnau wěc ge držjc, a tudy ze sa mé žehrawosti autlé djwce schwálně práce ukláda s kterých gen služka dospělého wěku býti mohla aby tak pilnost Celestýnky překazyla. Ubohá djwen ka musilatě tedy i pěstowánj milé zahrádky zane chati, neboť gi sotwa ke sskolnjmu se cwičenj časi

wstáwalo. Gediné dwě hrdličeř, gež od swého otce swátku darem dostala, bylo gj neymilegssj zába= wau. S pohnutjm pozorowáwala upřjmnost těch newinných ptáčat, kterak gedna druhau obstará= wá a obweseluge, a myslila si, (žádné giné lásky neznagjc) že toto dwě gest matka a dcera. Gedno= pak času musila se pěstaunka do gakéhosi wzdá= lenegssjho mjsta aš na dwa dny od domu odpráz= diti, pročež Celestýnce mnoho práce uložila, pro ež ona i na swé hrdličky pozapomněla. Když pak wssecko, co gj poraučeno bylo wykonala, teprw na hrdličky si wzpomenuwssi k njm spěchala, aby spa= třila, zdali gim něčeho se nedostáwá? I widělať, starssj z nich w kleci w kautku smutně hlawinku křjdlo schowáwá, a druhá při nj stogjcj rowněž tak smutně na ni hledj; wyňala nemocnau z klece, hla= dic a ljbagjc gi, prawila: „Co ti chybj roztomilát= ko? O nestonep, aby dceruska twá nemusila se sau= žiti.“ W tom přissla pěstaunka, a zočjc Celestýnku hrdličku k ustům tisknaut a gj lichotit, počala se hněwiti a láti, prawjc: „Giž zase hrageš, ty prosto= řekljwá zahálečnice? a we zlosti hrdličku Celestýnce z ruky wytrhnauc, nj o zem prasstila, tak, že ubo= žátko w tu chwjli newinau wypustila dussinku.

Digitized by Google

Tok byla rána w srdce Celestýnčino, diw že lj
stj neomdlela, a leknutjm ani slowa promluwiti n
mohla. Když pak se spamatowala, řekla: Ach
tinko! copak ste to učinila? Zawinilali gsem g
mě ste měla trestati; toto wssak malé zwjřátko n
čjm winno nenj, proč ste ge usmrtila?

Pak, obrátjc se k druhé gesstě žiwé hrdli
s pláčem prawila: „Ubožátko! nynj i ty gako
gsi osiřela, ó zůstaň žiwa, spolu budem kwjljwati

Pěstaunka zatjm schowala mrtwau hrdličk
by Celestýnce želu umenssila; neboť dusse gegi se p
hnula ljtostj náramnau, a zlost se ztjssila, zwlá
když w domě wsse w čistém pořádku urownané,
uložené práce dobře wykonané nalezla. Když p
tagně posslauchagjc, slyssela, že Celestýnka niče
otci swému nestěžuge, že ljtost swau opatrně př
njm skrýwá, a na otázku otcowu, kam se děla dr
há hrdlička? smrti že sessla prawj, a raděgi winu
na sobě necháwá, gakoby neopatrnostj gegi to se by
lo stalo, nežli aby náhlau zlost tedy swé wyzradila
tu se pěstaunka nemohla déle zdržeti, nýbrž do p
koge wkročjc Celestýnku počala objmati, a sl
prawila: O drahé djtě! na tobě spočjwá požehn
nj dobré matky, tyť musjš wtělený anděl býti. O

Digitized by Google

přissla k wám magjc tebe cwičiti, zatjm ale tebau gmému sslechetněgssjmu poučena gsem, že se nynj sama ne gen před tebau, nýbrž i před wlastnjm wědomjm náramně hanbiti musjm, že gsem posud swé zlé náružiwosti krotiti se newynasnažila, a od tebe w pokoře, trpěliwosti, tichosti a autrpnosti nad ubohým w nesstěstj postaweným bližnjm, se necwičila. Owssem že gsem mnohokráte tagně tyto ctnosti, genž tobě tak krásně slussj, obdiwugjc gich, sobě [illegible] žádala, ale skoro wždy náružiwosti zlé, w zlosti přenáhlenj, pýcha a samozisstnost rozum potlačily, a nad njm swjtězily. O modli se za mne, dusse Bohu milá, abych i gá cestu, kterau ty kráčjš, a kterau gá w autlém swém wěku ani neznala, aspoň w stářj swém nastaupiti w stawu byla.

Otec tyto řeči slysse, stál gako w obdiwu zkamenělý, nemysliltě gindk, než že geho sswegrusse nagednau rozum pozbyla, poněwadž gi nikdy gesstě tak mluwiti neslyssel. Znalať ona gindy mistrně rausskau pokrytstwj gednánj swá přjsná ukrýti, a u přjtomnosti otcowé s Celestýnkau co neylaskawěgssj pečliwá matka s wlastnjm mazánkem zacházeti, gen že málo takowých dob napočjsti se mohlo, poněwadž otec w powinnostech stawu swého wždy za-

Digitized by Google

neprázdněný, málo kdy (mimo w poledne a wečer při stole) w společnosti domácj k nalezenj býwal. Celestýnka pak nikdy ani neymenssjm slowjčkem na pěstaunku sobě stjžnost newedla, neboť milowala otce láskau neyautlegssj, wynasnažugjc se wssemožně pilnostj a prospěchem w učenj radost mu činiti; a tu by wsse, coby k zarmaucenj geho čelilo, před njm skrýwala opatrně. Dnes wssak pěstaunka wsse sama wyzradila, kterak mnohokráte Celestýnku w ti... liwosti zkaussegjc, gi bezprávj učinila, ona pa... při wssem tom tak přjsném kóránj w tiché mr... počestnosti ani na wlas se nezměnila.

Tu teprw otec počal nahljžeti, proč dcerušsk... geho mnohdykráte tagně slzjc, bolestně wzdycháwa... la; a proto gako plesem opogený, prawil: „O kte... rak radostné gest otcowskému srdci takowéto gednán... swého dobře zwedeného djtěte zwěděti! Ay, milá Ce... lestýnko! zůstaň ty gen wždy tak nábožná a tichá... buď poslussná we wssj pokoře tetince swé, aniž kdy... k hněwu swéwolně popuzug; chybjšli pak, pozne... chybu a napraw; chraniž Bůh, aby gsi se chtěl... kdy ljj wymlauwati, wyzney raděgi upřjmně win... swau, a nech se kárati, wěz že tenkráte neywjce ... pohaněnj sebe uwádj člowěk, když swé náružiwost...

Digitized by Google

zlé uznati nechtěk, ge wymlauwá winu na giného uwrhuge a sebe ospráwedlniti usiluge. Pamatug si Celestýnko! co ti nynj řeknu: Nemůžešli mnoho trpěti, trp málo, (neboť to gen na tobě samé záležj) snes w tiché ponjženosti gedno, druhé i třetj nepráwé slowo, nedurdi se hned nad každým (dle twého zdánj) přjsným napomjnánjm; pros Pána, aby položil stráž ustům twým, a neodmlauwey na každé slowo káragjcj tebe; pakli co přjliš srdce twé bodáte, hleď spjsse očima než usty sobě toho odlehčowati; tetince swé buď oddána u wolné poslussnosti, neb gen takowým gednánjm mně můžeš radost způsobiti.

Celestýnka naučenj otcowo zase z nowu sobě do srdce wtisskla, a umjnila si, že budaucně utrpenj swá mile snásseti, co wětwe myrrhowé powažowati, a wnitřnj bolesti swé raděgi očima, nežli usty, odlehčowati se wynasnažj.

Někaký čas se gj lépe wedlo; tetinka byla k nj laskawěgssj, ano i w gednánj s ginými lidmi wljdněgssj i srdečněgssj; wssak netrwalo to dlauho, neboť náružiwosti zlé, giž hluboce w srdci wkořeněné, obyčegně z těžka w stářj k wypuzenj býwagj, giž staré přjslowj swědčj, že, čemu mladost přiwyk-

Digitized by Google

ne, starost wjce neobwykle. Celestýnka musela gen zase trpěti; wssak gako wčelinka třeba i z bodláčj sfagé med, tak i gj toto wsse gednánj sloužilo za přjležitost k wýbornému se cwičenj w křesťanské dobrotiwosti; neboť patrně widěla, gaký to rozdjl mezy pokogným a swárliwým člowěkem. — Litowalať často přestaunku swau srdečně, řkauc sama k sobě: „Ach gak gsem gá mnohem ssťastněgssj! kterakby mě to neiwyslowitedlně trápilo, kdyby mě tak gako gj každý se měl wyhýbati a střjci, kdyby každý mě gen se bál a žádný mne nemilowal, kolby mně nebylo lze w pospolitosti lidské žiwu býti; wždyť i ta nerozumná ptáčata gedno k druhému se wine, a spolu se těssj. Chcił tedy i gá wždy u wezdegssjm tomto putowánj žiwot swůg tak řjditi, bych neznectila w osobě swé obraz Božj; zachowám lásku, gjž Bůh w srdce lidská wsstjpil; zachowám přikázanj swaté, budu milowati Boha nadewsseckо; blj žnjho pak pro Boha gako sebe samu; budu se radowati s plesagjcjmi a truchliti s kwjljcjmi, a tak mě každý milowati, nikdo pak mě se obáwati, nenáwiděti, aniž mě se ssťjtiti bude, kdežto ubohau tetinku mau nemiluge žádný, a i ten nerozumný ptáček, hrdlička moge, gehо se leká přjchodu, buďto w neytagnězssjm kautk

imižky se skrýwá, aneb do mého kljna zaljtne, chráně se oddáwagjc. Mne těssj důwěra toho ... wynasnažjm tedy se wljdným a bezelstným ... i bljžnjch swých důwěry zjstati. Bože! ... mně milost, abych žádného nezarmautila!

Gednoho času, když přstaunky doma nebylo, a se Celestýnka gakausi prosbičku otci před... řkauc: Drahý otče! wjm že každoročně po ...ném sskolnjm cwičenj mládeže někam na ně... čas odcházjte, gindy owssem necjtila gsem tak ... nepřjtomnost wassi, neboť těssila gsem se př... ...njm laskawé matky; letos wssak se toho oka... ...j welmi obáwám, že když wás doma nebude, ... wjce ublj̃ženo býti může, proto snážně wás o prosjm otče, wezměte mě tenkrát s sebau. „O ...sstj učinjm tak milé djtě! řekl otec; neyprwe ...deme do horského chrámu, poněwadž tam každo... ...ně při slawnosti w hudbě pomůckau přispjwám, ... wssak gsem požádán, bych i tebe sebau wzal ...spěwu. Tam odtud půgdeme k mým rodičům, ...ok tomu welmi rád budu, když ty ge, a oni te... ...náti budau, genž tě odedne narozenj twého ge... ...newiděli. Wěz milá dcerušško! že w tomto do... ...gsi se nenarodila, nýbrž tam u mých rodičů,

a w hlubokém lese, w malé chatrčj, poprw
swětlo toho swěta si prohlédla. Ach milý B
řekla Celestýnka, nynj teprw wjm, proč mě tet
často, když co zawinjm, lesnj děwau nazjwá.
by gsauci gakssi rozhněwaná, řekla, že dobře
hljžj, kterak bychom se gj rádi zbawili; to wssa
se nestane, proto že dům tento wjce gj, nežli n
otče přináležj, a že každé chwjle přjchod swého
tra očekáwá; potom pak že wy otče, i gá bu
se muset stěhowati zpátky do lesů, odkud gsme
ssli. Prosjm wás otče! mohloli pak by se to s
aby nás odtud wypudili neb wyhnali? „Milé
tě! řekl otec, nespraweblíwým způsobem děgj se
ce mnohé wěci, bez Božské wůle wssak ani nám w
s hlawy nesegde, protož staneli se to, tedy gistě B
tak chce mjti, a on gakožto wssewědaucj neylépe
a wj, proč to neb ono se děge. Geho saudowé w
gsau nezpytatedlnj, těch nelze pochopiti žádné
tworu, gen náboženstj učj nás, že co Bůh č
wsse dobré gest, protož staniž se wůle geho, gá
gj zcela podrobugi! Otče! powězte mně, řekla C
lestýnka, kdo gsau wasse rodiče, a proč w lese gs
se narodila? Matka moge mne wždy nazjwáw
djtětem prozřetedlnosti Božj, muselo se semnau c

diwného státi. „Slyš tedy dceruško! w krátkosti wsse ti zgewjm, řekl otec. Byw gá gesstě malé pachole, žádal gsem gednoho času otce swého, který w hlaubi lesa bydle, uhljřstwjm se žiwil, aby mě s sebau do města, kamž často uhlj zawážel, wzal, a otec žádost mau splnil. Tenkráte wssak sme ani do města na tržisstě nedorazili, neboť pán tohoto domu tehdáž zde sskolnjm učitelem gsa, a práwě w tu dobu procházege se wůkol swých polj, wssecko uhlj od nás odkaupil, mě pak sobě welmi obljbil, a žádal otce mého, by mě zde ponechal, že on mezy wlastnj djtky swé mne přigme, a zaroweň s nimi wyučowati, a o mne otcowsky pečowati bude. Otec byl z toho welmi powděčen, neboť ta byla wždy geho žádost, mě w městě wznesseněgssjm potřebnostem nechat učiti, poněwadž uhljřstwj gest žiwnost welmi obtjžná, a mně se zcela neljbila. Wssak chud gsa, nesměl gsem na cos takowého pomyslliti; když ale tato žádaucj přiležitost se mi nahodila, a i manželka učitelowa mne laskawě přigala, mateřské obstaráwánj slibugic, odewzdal mne tedy otec můg, radostné slze roně, že libem tak bohabogným mě swěřil, a spěchal, matku mogi těmi zpráwami potěssiti. Matka uznala, že udalost tato řjzenjm Božjm k mému sstěstj gest,

Digitized by Google

zwláſſť když zwěděla, že wljdně obſtaráwán gſem, a w učenj proſpjwám. Pan učitel byl tehdáž mohowitý, přitom otec třj djtek, z nichž negſtarſſj geho dcera byla nyněgſſj pěſtaunka twá, brzy wſſak po mém přjchodu ſe wdala za gednoho auředujka, po němž nynj ſwé wyžiwenj má. Dna tehdáž z otcowſkého podjlu walně wěna a weybytného obdržela. Druhý byl ſyn, gegž rodičowé do hlawnjho měſta ke ſſtudyjm odhodlali, ten wſſak gich welmi mnoho ſtál, tak že poſléz přinuceni byli, pole ſwá prodati. Matka čaſtěgi otce napomjnala, by tak mnoho naň newynakládal, nýbrž aby pamatowal na poſlednj geſſtě nezaopatřenau dceruſſku, ale otec nedbage toho, řjkáwal: „Blahowá! to geſt geho podjlem; děwčeti když gen dům zachowáme, tedy wſſecky djtky naſſe dobře a ſprawedliwě poděleny budau." Také ſyn ſſťaſtně učenj ſwá na wyſokých ſſkolách dokonaw, wýnoſné ſlužby doſáhl. Tjm čaſem otec geho, mne uměnj liternjmu a hudbě wycwičiw, do hlawnjho měſta k ſſtudowánj zaſlal. Po ſkončených zkauſſkách, od učitelů čeſtnými wýkazy zaopatřen, gſem ſe nawrátil. Dobrý můg pěſtaun, guž welmi ſtár gſa, ſſkolnj ſwůg auřad mně zcela odewzdal. Matka twá byla negmladſſj dcera geho,

Digitized by Google

gsauc panna ctnostná a nábožná, čest swému pohla=
wj činjcj; gá znamenage, že ona zwlásstnj náklon=
nost ke mně progewuge, po bohatstwj nebažj, nýbrž
gen w mrawopočestnosti swé má zaljbenj; rodiče o
gegj ruku, gi pak o srdce gsem žádal, a obé obdržel.
Wssecka tato mně prokázaná dobrodinj wděčně u=
znáwage, prosil gsem Boha o tu milost, bych těm
tak hodným w stářj obslaužiti se mohl, a Bůh gest
mi swědek, že gsem se snažil, gim wsse dobré pro=
kazowati, i staral gsem se o ně práwě synowsky, ne=
boť byli rodiče mé manželky. Otec skončil dřjwe ži=
wot swůg, než sme se nadáli, poslednj wůle nezane=
chaw. Tjm samým pozůstalý syn, pakliby hlasu
wlastnjho swědomj slyssetí nechtěl, snadně mohlby
mne z tohoto domu wypuditi, a sobě geg osobiti.
Otce brzy následowala stará máteř w blaženěgssj ži=
wot. Po smrti rodičů bylo nám dlauho dosti te=
skno, gsauce gako osiřelé dětj bez zástupce, neboť
prwnj djtky též nám zemřely. Ku konci tohoto mě=
sjce bude rok třináctý, gak obyčegně po skončeném mlá=
deže učenj, wždycky gsem se na něgaký čas z domu
odprázdnil, swé rodiče, dobré přátele, některé wzdá=
leněgssj chrámy a milostná mjsta nawsstiwil, a tak
se trochu powyrazil. Tenkráte máti twá nechtěla

Digitized by Google

sama doma zůstati, nýbrž prosila mne, abych gi sebau k rodičům wzal, že mne tam zpět se wracugi cjho čekati bude. Ač mnoho těžkostj se mi w t mjsilo, poněwadž tebe pod srdcem nosila, a každéh dne hodiny porodu očekáwala: předc wssak lásk má nemohla gj ničeho odepřjti; ale kterak zplesal mé srdce radostj newyslowitedlnau, když při mém rodičům se nawrácenj gi zcela zdrawau, tebe pa na loktech swých mně wstřjc nesaucj gsem spatřil Nynj wjš milé djtě! co w minulosti s tebau se při hodilo, a gakým osudem w lesnj chatrči gsi se naro dila. Tagná budaucnost snad gesstě mnohé wěcy u krýwá před námi, které žádnému ze smrtedlnjků ro zumem dostjhnauti nelze; až spolu sami lesnj bu dem kráčeti cestau, udá se mi přjležitost, gesstě n mnohých wěcech tebe poučiti."

Celestýnka den zkaussky sskolnj mládeže očeká wala s radostj newyslownau, neboť srdce gegj pálil tužbau, spatřiti ono poswátné mjsto k uctěnj ney swětěgssj Panny zaswěcené, o kterém matka geg mnoho nábožného gi powjdáwala; přitom též žádo stiwa byla spatřiti obydljčko, kde se narodila, a se znati staré rodiče otce swého.

Den ten žádaucj se přibljžil, mládež swau

zkaussku sstastně obdyla, a učitel s dceruskau swau druhý den z rána časně na cestu se wydali.

Geste wssecko w tichém spočjwalo spánku, když kohaut teprw poprwe prchlau půlnoci oznamowal, rannj domácj lasstowičky geste ani necwrkaly, ani pokrmu pro mladé swé nehledaly, gen malý lehký oblak nesl se wětrem po obloze sem tam, gakoby letěl; blankyt krássili miliony se třpytjcjch hwězd; měsjc w posledni čtwrti wystupowal z hor, a gako oblauk zářný plynul po obloze, chtě se skrýti dřjwe, nežli slunce gemu nepřjzniwé zlatoskkwaucj geho odegme raucho. Kohaut zpjwal podruhé, a Celestýnka procitnauc ulekla se, widauc obydljčko celé giž obgasněné. Měla uloženo otce zbuditi, a bylaby gistě sama zaspala, kdyby měsjček, genž po obloze putuge, a okolo okénka se krauže, byl déle nedlel u gegiho lůžka; i dotekl se zářj zlatau růžowé gegj twářinky, a gi z libého wytrhl sněnj. Wzchopila se kwapně z lůžka, zticha se oblékla, aby tetinku neprobudila; Bohu za opatrowánj minulé noci djky wzdala, pak snjdanj připrawené magjc, na cestu brzy se s otcem wydala.

Geste bylo ssero, po malé wssak chwjli na obloze modrá swětla dohořjwala, a dennice zwěstowa=

Digitized by Google

la brzké na wýchodu se rozednjwánj. Při spatřenj gegjm skryly se hwězdičky wssecky, gakoby gich tu nebylo, a slunce poznenáhla rozesjlalo napřed paprsky, opowjdagjcj přjsstj geho — pak nagednau wznessenosti plné na oblohu se postawilo.

Celestýnka gesstě nikdy daleko od domu nepřissla, protož wssude událo se gj zřjti cos nowého, a neustále otce s rozličnými otázkami zanássela. Práwě přicházeli na tučnotrawnau lučinu, kam giž slunce zlaté paprsky zaměřowalo, a krupěnky rosnj we třpytjcj se dyamanty twořilo; podlahu tu tmawozelenau ozdobowalo tisjcero rozličných bylin a slјčných kwjtků. Ai, toto se skrýwá pod tjsstek — tam to puká — giné kwete — a mnohé giž swé krásné mnohobarewné odhazuge raucho, a w oděwu gednoduchém, bez okrasy zde stogj. Nynj wzniklo w Celestýnce rozličné rozgjmánj; kwjtky zpytugjc, nad poslednjm nejwjce se pozastawila, a pak z opadlého kwjtku tento swůg usudek gewila, řkauc: „Ach! tento kwjtek gistě mnohé bylinky na této lučině slјčnostj rozmanitau předčil, a nynj stogj zde bez okrasy, a žádný si ho ani newssjmá! — Tak i s námi se stane, wjdte otče?"

„Ne tak dcerussko! tento odkwetlý kwjtek,

řekl otec, třebaž by on zde mezy tisjci wábnými kým geditný stál bez wnad, proto předc ceny swé netratj, nýbrž nad giné wábněgssj se stáwá. Nebok třeba onino se zdáli mnohem wábněgssj, tento wssak brzce mnohonásobný wydá užitek. Pohleď dcerusskol na toto množstwj teprw se rozwjgegjcjch kwjtků a wěř, že ledwa který z nich dokonalého zrůstu dogde tak, by užitek dáti mohl; neboť některý wssetečná utrhne ruka; ginému motýlkowé w geho kwětu se bawjc usskodj; — w některé se sskaredý wlaudj čerw, podhlodá kořjnek, a kwjtek zkazj, a mnohé wichr zlomj. — Gako mnohému nebezpečenstwj wystaweni gsau tito kwjtky, tak i mladistwý wěk; zwlássť autlé djwenky w nemalé se wydáwagj nebezpečenstwj, pakli se sljčnostj swau, gako kwjtek w neohrazené lučině, rády se postawugj, rády obdiwowány býti žádagj; z mnoha ctitelů a pochlebugjcjch řečnjků se těssj, kteřj o ctnost málo dbagjce, samau gen sljčnost nebeskými malugj barwami, gi sstěstjm a blahem nazjwagjce. — Milé djtě! takowých hleď se warowati, nebo tiž gsau motýlkowé poletugjcj z kwjtku na kwjtek, wssude žrawé plodj čerwjky, a běda kwjtku, pakli geg bedliwá neossetřuge ruka! Takowý gistě uwadne dřjwe, nežli w

Digitized by Google

plné wykwete kráse. Protož nezakládey sobě mnoho na pomjgegjcj kráse a marném oděwu, ctnost s náboženstwjm spogena budiž tobě wzácnost nepdražssj; buď pilná w shromážděnj dobrých skutků, neb gen skutkowé prawé lásky k Bohu a blıžnjmu tebe oblažiti, wážnost we wěku dospělém před nebem i lidmi uchowati, ano i w stářj twém ti spokogenost a blaho twořiti mohau. Možnéli ti gakýmkoli způsobem zarmaucené těssiti, neb giné skutky milosrdenstwj prokazowati: čiň ge ráda skrytě, aby wětrowé marné cti a chwály semeno tak drahé w ničinu nezawáli; zawři wědomj gednánj bezelstného a činy křesťanské dokonalosti wnitř srdce swého, gako tato makowice semjnka wnitř ukrýwá, nedbagjc, že zewnitřnjch wábjcjch wnad zde prázdná stogj, a z wědomj, že dobře obstála, se těssj; přigde čas, že ruka hodná bylinku tuto wážně utrhne, nashromážděná zrnka w dobrau wsadj zem, a ony přinesau užitek sterý."

„Ach drahý otče! řekla Celestýnka, wasse dobrá naučenj swatě zachowám, a to bude semeno, gež w srdce swé uložim."

W takowém rozmlauwánj přessedsse lučinu tu rozlehlau, spěssněgssjm krokem kráčeli dále. Tu by-

Digitized by Google

ko zase nowé podjwánj na braw owečet, kterak z owčjna a z chatrčí wssecky w gedno množstwj se scházegj; beran wůdce stáda, na hrdle zwonec mage, w předu zdlauha kráčj, za njm celé postupuge stádo, a ani gedinká z owček ze shromážděnj tak mnohého se neodděluge, nýbrž k určenému pastwissti pořádně a pospolu gdauce, tam teprw wesele a skotačiwě si hragj. Gedny se w tučné tráwě pasau, druhé zase k potůčku se ženau bublawému, a žjžeň chladjc w něm se zl·ljžj, slabssj pak od cesty unawené do chládku klabau. Pastýř na hůl podepřen stáda střeže, přesronárobnj pěge pjsně, na gehožto truboznění hora odpowjdá. „Hleď dcerussko! řekl otec, kterak swornà, a w společnosti snássenliwá gsau tato howádka; pastýř nemá hole proto, aby swé owečky nj trestal, nýbrž k gegich ochraně, by nj wlka sskodliwého zaháněl.

Blaze domácnosti a rodině té, kde swornost a pospolitá snássenliwost stánek sobě rozbila! Blažené gsau djtky, které ne z bázně trestu, nýbrž z lásky k rodičům a představeným poslussnost zachowáwagj."

Celestýnka wssecka slowa otcowa w srdci skládagjc ge rozgjmala, a swatě sobě ustanowila žiwot swůg tak řjditi, by w společnosti domácj i občanské žádnému obtjžná nebyla.

Digitized by Google

W nábožném rozgjmánj diwů Božjch rado⸗
stně gim plynuly chwjle; trpěliwě pod sobě sžjragjc
nesli břjmě dne i horka, a když guž třetj djl cest
ussli, teprw w blizké wesnici zwoněnjm klekánj ho⸗
dinu polednj oznamowati slyssoli. Zde několik ho
din sobě poodpočinuli, neboť bylo náramné wedro
pak zase cestu nastaupenau skončiti chwátali.

Slunce giž k západu se chýlilo, sekáči a žen
po skončené dennj práci s kosama a srpy domů s
wraceli; hospodář požitky polnj swážege z požehnán
Božjho se těssil, slauha kráwy napasené a mlékem
obtjžené w domow hnal, owčák se stádem mno
hým, (beránka, který teprw dnes na palaučku stá
dečko rozmnožil, w rukau nesa) we wsi se pozasta
wil, owečky pořádně se rozcházely, a každá w oby
dlj hospodářowo, kamž wlastně náležela, spěchala
I pocestnj nassi sobě popjlili, by gesstě před sau
mrakem na určité dorazili mjsto.

Že wssak chrám, ku kterému wlastně záměr
gegjch čelil, na wysokém kopci stál, a Celestýnk
guž welmi umdlená byla, že z mjsta dále gjti nemo
hla, byl otec přinucen, pod wrchem w městečku pře
nocowati, což mu owssem dost těžké přicházelo, ne

wěk hospody wssecky byly dawem lidu naplněné. Chtěg neb nechtěg musel i on s dcerusskau swau pro tenkráte w takowém hluku plném přjbytku nocležem za wděk přigmauti.

Celestýnka uwykla každého wečera, dřjwe než k spanj se uložila, něco mrawného sobě rozgjmati, a s nábožným srdcem w Božskau ochranu sebe i wsse, co gi drahého bylo, odporaučeti, diwila se náramně, slyssjc w tomto mnohém shromážděnj takowého marného tlachánj, smjchu a žertu. „Otče! prawila, co pak gsau to za lidé, a proč takowé množstwj gich sem se sesslo?"

„To gsau pautnjci, prawil otec, oni putugj k mjstu tomu póswátnému, kam i my zegtra, bohdá! gjti hodláme; gsau wssak mezy nimi mnozj, kteřj nábožnosti nemagj, a gi hledagj w rozličných chrámech. Protož nepozastawug se nad tjm, proč práwě sem takowý zástup se hrne, giné wssak chrámy často pusté zůstáwagj. Přjčina toho býwá, že w náboženstwj prawém méně wycwičeni gsau, a cjrkewnjch swatoswatých obřadů málo sobě wssjmagjce, gen we zwláſstnjch pobožnůstkách magj swé zaljbenj; časem také i swatá pohnůtka některé prawé ctitele náboženstwj wábj, na čas od starostj domácjch

Digitized by Google

se obprázdniti. Ty pak wěz, že chrám tento témuž samému prawogedinému Bohu gako domácj chrám náš gest poswěcen, a že wssude On gen sám, ten gediný přjtomen gest, doma gako w giných chrámech, a wssude nasse prosby slyssj, pakli mu ge důwěrně přednássjme; skrze přjmluwu neyswětěgssj matky a swatých swých mnohé nám uděluge milosti, žádámeli, co k spasenj nám užitečné a potřebné; neboť Pán ten dobrý rád oslawuge sluhy swé wěrné před swětem, aby dal znáti lidem, gak welké zaljbenj má w ctnostném žiwotě a trpěliwém snássenj bjd wezdegssjch, aby byli známi skutkowé geho, a aby ge obdiwowali tworowé zemsstj, nemohauce pochopiti a wyskaumati welikomocnost geho. Že giště gsau doby a mjsta, kdy, a kde zwlássitnjch milostj nám udělowati obljbil sobě Pán, tohoť máme patrný důkaz z pjsma: Hřjssnici Samařjskau k prawé kagjcnosti přiwedl na mjstě od městá wzdáleném u gedné studně; dwa z učedlnjků, kteřj o wzkřjssenj Páně pochybowali, w prawé wjře, naděgi a lásce wraucj roznjtil na cestě, když do městečka Emaus putowali, zgewě se gim w hospodě při wečeři w době, když se den nachýlil, a k saumraku se schylowalo. Tisjcero diwů a zázraků činil Gežjš, w chrá-

mě, na cestách, w pusstině, na moři, a po wssj ze-mi, wssak ale gen tehdáž, když s wraucjm srdcem a prawau wjrau o pomoc wzjwán byl.

Tak i o tomto poswátném mjstě mnohý s obradostněným srdcem, gako žalmista Páně Dawid, řekne: „Když dusse má w auzkostech postawena byla, wolal gsem ku Pánu, a on wyslyssel mne na geho swatém mjstě."

Gesstě by byl měl otec na mnohé otázky co odpowjdati, ale že hlahol společného rozmlauwánj mezy pautnjky pomalu se tjssil, welel i on dcerussce swé umlknauti, a tichau modlitbau ku spanj se připrawiti.

Slabá tato djwenka, od cesty gsauc umdlena, brzy usnula. Z gitra gesstě před switánjm od otce zbuzena se oblácela, a pak s pobožným srdcem ku chrámu chwátali. Domnjwali se tam býti neyprwněgssj, zatjm kteraké bylo gegich užasnutj, když do wnitř hradby chrámu wegdauce, dwéře kostela gesstě posud zawřené, před njmi pak ginocha as třináctiletého na stupnjch kamenných klečeti zočili, an se stupně na stupeň po kolenau leza, a ruce k nebi pozdwižené mage, w pobožnosti pohřjžen, wraucně wzdy-

chage se modlil. Welmi čistý oblek mládenečka toho progewowal, že z wysokého rodu býti musj; slaužjcj we skwostném oděwu se zlatými náramky a zeleným, uměle protkáwaným pásem, na němž pobočnj myslliweckau zbraň zawěssenau měl, za njm kráčel, a klobauček malého welitele swého w rukau nesl. Otec i Celestýnka w obdiwu stáli gako zkamenělj, neywjce wssak na srdce Celestýnčino aučinkowal nábožný tento wýgew, a poněwadž chrám na wysokém stál wrchu, tedy prwnj slunečná záře s wěžj kostelnjch obljčeg mládenečka tak oswěcowala, že se zdál gako anděl seslaný z krásněgssjho swěta. Celestýnka s pohnutjm geg pozorugjc, nagednau bolestně sobě wzdechla, a polonahlas prawila: „Otče! popatřte pak, on gest slepý!

Pak málo stranau poodegdauc hlawu na zeď kostela položila, a upěnliwě plakala. Bljž dwéřj kostelnjch stál geden welebný kněz, otewřenj chrámu čekage; byl to pěstaun mládenečka toho slepého. Celestýnka oči slzami magjc zalité ani geg newiděla, on wssak dobře si gi powssimna každé slyssel slowo, gež ona hlasem zagjkawým pronássela. „Swrchowaný Bože! prawila, ty gsi na rozcestj slepému na prwnj geho žádost zraku nawrátil: smilug se též

nad tjmto mládenečkem, a rci aby widěl! Milosrdný Otče! ljbjli se ti, račiž mně utrpenj přidati, a gen tohoto, tu tak wraucně prosjcjho, a naděgi w milowánj twé magjcjho wyslyš. Učiň to skrze přjmluwu neysowětěgšj panny, ku zwelebenj gmena twého swatého!" „Za kohopak tak wraucně se modljš, dobré děwče?" tázal se Celestýnky nábožný kněz. „Ach, otče welebný! hleďte tam — ten krásný — dobrý ginoch — gest slepý! — Modlete i wy se zaň, gestli to ke cti Božj, ať widj!" „Cožpak geg znáš, milé djtě! že ho tak litugeš?" „I neznám geg otče welebný! řekla Celestýnka, ale že tak gest zbožný a při tom nešťastný, tedy musjm geg litowati." „Komu pak náležjš dobré děwče! a kdo tak krásné city w twé autlé srdce wštjpil?" tázal se duchownj, načež odwece Celestýnka: „Ach gaké pak by to bylo srdce, aby pohledšj na tohoto malého slepce w ljtosti neplynulo? Hleďte gen naň, kterak milostná geho twář, a gak wraucj pobožnostj gest roznjcen!" W tom wstupowal zástup lidů do chrámowé zdi, a dwéře kostela giž byly otewřeny, a lidů gako mraků wjc a wjc se sem hrnulo. Welebný pěstaun odwedl wychowance swého stra-

Digitized by Google

nau, by mezy dawem tjm k úrazu nepřisſel, a leſtýnka geg wjce neſpatřila.

Otec gſa welmi potěſſen nad ſrdečnoſtj dce ſſky ſwé, i on s pohnutjm mluwě o ginochu t miloſtném, nabjzel Celeſtýnku, aby w nábožn geg náſſedowalo, a uložil gj zaň ſe modliti. „ milý otče! řekla Celeſtýnka, na toho gá gakkěži nezapomenu!"

Nynj otec i dceruſſka chyſtali ſe k ſwé pol žnoſti, a ſwatau wykonawſſe zpowěd, k wečeři P ně s neyhlubſſj uctiwoſtj přiſtaupili. Pak málo g poſnjdawſſe zaſe do chrámu, a na kůr k welké m ſwaté chwátali. Mſſe byla ſlawná, hudba wýbo ná a hlučná, při kteréž Celeſſýnka ſkoro diwy tw řila, neboť gegj zwláſſť ljbezný hlas k pozorliwo wábil, a čiſtý zwuk zpěwu gegjho wſſecky přjtom takměř k užaſnutj přiwedl. „Andělſké zpěwy nem hau ljběgi zněti!" prawil geden k druhému, i ſá otec po ſkončené hudbě radoſtj ſlze prawil; „T gſem gi geſſtě nikdy neſlyſſel," pak k Celeſtýnce ř kl: „Milé djtě! tuſſjm že ne lidem, nýbrž Bo pěnjm ſwým gſi dnes hodlala ſe zaljbiti; prot wſſecku čeſt a pochwalu, které doſahugeš, Boh gemuž wlaſtně náležj, odewzdey, od něho dar t

Digitized by Google

i obdržela, hledjž tedy geg gen k geho cti wyna-
žiti. Newynássseg se w duchu, aniž přjlissně se ra-
z té cti, která se ti od lidj stáwá; pomni že
ßecka sláwa tohoto swěta dým a mlha pomjgegjcj
k, a že gen setrwánj tobě wěčně neskonalé cti a
ya wydobyti může." W tom, co otec toto k Ce-
týnce mluwil, běžel kwapně na kůr chrámowý o-
a slaužjcj se zlatými náramky, gehož Celestýnka
s ráno po stupnjch chrámowých onoho mládeneč-
kepého následowati widěla. „Kde ge, ona, ptal
horliwě slaužjcj, která dnes tak ljbými zpěwem
nohých gala srdce, a ducha k pobožnosti roznjtila?
o gi zná? Gá mám nařjzeno po nj se tázati;
k hrabě a geho důstogný pěstaun s nj mluwiti
egj." Přjstogjcj ukázali na Celestýnku, a ona
ssela bez prodlenj slaužjcjho následowati.

Mladé hrabě a důstogný pěstaun geho gi u-
řj chrámowých očekáwali.

Ale gaké bylo užasnutj welebného kněze, an
této pěwkyni onu dobrosrdečnau djwenku seznal,
rá z autrpnosti nad mladým hrabětem tak se roz-
ßila, a tak wraucně za něho k Bohu prosby po-
la. On se giž dřjwe wychowanci swému zmj-
kterak gedna nábožná djwka bolestně proň pla-

Digitized by Google

kala, a zaň se modlila, a nynj wida Celestýnk ruku gegj wzal, a hraběti gi podáwage řekl: „To g ona, o které gsem wám dřjwe powjdal, obdarug gi dwognásobně!"

„Kdo gsi ty diwotworná pěwkyně? řekl hrab hlas twůg podiwně na mne aučinkowal. Máš r dicě? rci kdo gsi?"

„Zde můg otec, prawila Celestýnka, má pak milá guž před rokem smrtj mi gest odňata."

O že tebe zřjti mně nelze, bjtě nábožné! Im po prwe bolestně cjtjm swau newidomost. Kdyb pak semnau k mým rodičům gjti chtěla, gako bj z rodu naššeho bys byla chowána, a gá bych tě mi lowal gako sestru wlastnj. Wššak wezmi zatjm t to maličkost, (krásný ze zlatých a zelenohedbáwný nitek mistrně tkaný sáček gi podáwage) a zachow mne we swé nábožné paměti. —

Celestýnce tato udalost byla neočekáwaná, pr tož bázliwě, brzy na otce, brzy na důstogného kně pohljžegjc, zdrahala se dar ten přigmauti, když pa gj oba kynutjm znamenj dáwali, aby hraběcjm d rem nezhrzela, přigala ho a řekla: „Račjte b welmi milostiw, mladý pane! o když by wyslyš

žádost mau Wssemohaucj, abych mohla za wás trpěti!"

„Tys dobré děwče, řekl hrabě, těš se z widitedlných darů Božjch, neboť i mně gesstě před rokem bylo lze, ze wznessenosti přjrody se těssiti, a welikomocnost wssemocného Twůrce we stwořených krásách obdiwowati."

„Ach toť gest hrozné nesstěstj! řekla Celestýnka." „Wěř, řekl hrabě, že gsem osud tento wždy za wůli Božj powažowal, a proto gsem geg trpěliwě nesl, neboť ačkoli z pohledu na stwořené krásy nelze wjce mně se těssiti, dusse má předc prázdná nenj utěchy, neboť w posluchánj dobře zřjzené hudby a libého zpěwu, pak w potěssitedlném rozmlauwánj laskawého pěstauna, často srdce mé w slasti se rozplynuge. Nynj měg se dobře, buď zdráwa, děkugi ti za twogi autrpnost nad mým smutným osudem — pakli zde ne, tam w blaženěgssj kragině tě gistě uzřjm." — Celesstýnka gesstě gednau mladému hraběti a geho důstognému pěstaunu uctiwě se poděkowala, a rozessli se.

Dar, genž obdržela, byl krásný, (gak prwe oznámeno) mistrně tkaný sáček, w němž několik zlatých penjzů, mezy nimi též geden památný na

zlatém řetjzku zawěssený se nacházel, na gehož gedné straně wyobrazenj matky Páně, hledagjcj ztraceného Božského synáčka, na druhé pak w české řeči tato slowa: Památka smutné události, pak čjslo let, měsjce a dne, což když Celestýnka wypočjtala, seznala, že to práwě ten samý rok a den gest, w kterém se narodila, čemuž otec i ona se weľmi diwili, a oba ustanowili, ten samý ku památce uschowati.

Celestýnka bylaby ráda stále o tom milostném slepci mluwila, a neywjc toho litowala, že gi ani rod, ani gméno swé nezgewil, aniž po gegjm se tázal.

Obdarowánj Celestýnky netěssilo zprwu hrubě starostliwého otce, neboť se obáwal, aby snad nezpyssněla, a chtěge náklonnosti gegjho srdce wyskaumati, gi se tázal, co myslj s těmi penězi dělati? hodláli za ně co kaupiti, aneb kterak a nač ge wynaložj? „Milý otče! řekla Celestýnka, tomu gá gesstě zcela nic nerozumjm, gakým způsobem může penez dobře užjwáno býti, protož prosjm, wezměte wy ge, a čiňte dle wlastnj wůle, pak gistě k dobrému wynaložený budau. S tauto odpowědj byl otec gen polowičně upokogen, protož řekl:

„Tyto ge dostala, twé gsau, powěz tedy co chceš, bych tobě za ně kaupil?"

„Drahý otče! řekla zase Celestýnka, wždyť pak na potřebnostech mně nikdy nic nescházelo, těmi wasse dobrota wždy mne zaopatřowala náležitě, a gesstě wčera gste mně řekl, že na marném oděwu neslussj sobě zakládati, protož myslim, že bych hřessila, kdybych na takowého cos peněz wynakládala. Radost neywětssj pak by gste mně učinil, když by gste z nich některé z neychudssjch djtek, genž k nám do sskoly chodj, ossatil. Obzwlásstně w bolestné mám paměti Dobraussowic dětj. Powssimlli pak gste si toho, ondy při zkaussce, an gste ge k otázkám wywolal, kterak ta ubožátka w otrhaném oděwu před druhými pyssně wyssperkowanými djtkami wystaupiwsse hanbau se rděly? wěřte otče! gá musila nad nimi slzeti. Ty dobré, kteraktě progewowaly pilnost w učenj odpowjdánjm dosti těžkých otázek, a žádný z přjtomných hostů těmto sirotkům ni skrownického dárku neudělil! Tyť by toho gistě byly zasluhowaly i potřebowaly!"

W tom slze gako perlinky gi po ljčkách kanuly, a otec k obradostnému srdci swému gi wina, též slze promluwil: „O budiž wždy tak dobrá a au-

Digitized by Google

trpná ohledem ubohých, zwlásstě otce nemagjcjch si-rotků, tak požehnánj Božj tě nemine."

Mezy tjm, co otec s Celestýnkau rozmlauwal, přiblјžil se k nim neznámý služebnjk, a udáwage, že walnau giž chwjli ge hledá, gim uctiwé pozdrawe-nj i pozwánj k obědu od gemnosti pana děkana wyřjzowal. Otec tu poctu zprwu nikterak při-gmauti nechtě, wymlauwage se tjm, že giž dřjwe pozwánj přjtele swého přigal: když ale slaužjcj gi-stil, že gi přjtel ten spolu pozwán gest, nezdrahal se wjce slaužjcjho následowati.

Na děkanstwj bylo mnoho pozwaných hostů giž shromážděno, a wssickni gen gesstě onu wýbor-nau pěwkyni s gegjm otcem očekáwali, a spatřiwsse ge wkráčeti radostně ge wjtali. Při stole oči wssech hleděly na Celestýnku, neboť gegj krásné způsoby a mrawopočestnost byly k obdiwenj. Gegj pohled byl stydliwý, ne wssak potutedlný — w řeči gewila pro-stosrdečnost, ne ale neuzdělanost — w gjdle byla střjdmá, ne wssak upeypawá — otázky gi dané zod-powjdala wtipnau prozřetedlnostj, ne wssak hrdau smělostj — událoli se gi swé wlastnj slysseti chwály, rděla se welmi pokorau nelјčenau — mluwiloli se o nehodách neb nesstěstj cizjm, zalilo se slzami gegj

krásné oko — každý užasl se nad takowým chowá=
njm třináctiletého děwčete, a wssickni chwálili otce,
že dceruffku swau tak přjkladně wychowanau a zwe=
denau má.

W této wzácné=společnosti wyprawowalo se
mnoho prawdiwých i powěstných přjběhů a událo=
stj. „Gest skoro k podiwenj, řekl geden z welebných
těch pánů, kterak častokráte s mnohau nábožnau ro=
dinau welká nesstěstj a zármutky se setkáwagi, že by
snadně lehkowěrjcj se domnjwati mohli, gakoby k
nejwětssjmu sstěstj bylo neplatné zbožné žiwobytj a
skutků milosrdenstwj prokazowánj. Před nemnohý=
mi lety byl gsem kaplanem w Milotowském zámku.
Gednoho času, as w těchto dnech wracela se hraběcj
rodina do sjdelnjho města. Hrabě se swými slau=
žicjmi odgel o několik dnj spjsse, neboť hraběnka
nábožná měla obyčeg před nastaupenjm cesty wždy
chrám Páně nawsstjwiti, sebe i swůg plod w ochra=
nu Božj odporaučeti, protož neopomenula i nynj
tak učiniti, a Boha skrze přjmluwu neyswětěgssj
Matky žádati, negen za sstastnau cestu a nawráce=
nj, ale i o sstastné přestánj bolestné chwjle, které
gižgiž očekáwala.

Digitized by Google

Tehdáž geli gsme we dwau wozjch; w prw-
njm sedčla panj hraběnka se swýma služkama, w
druhém pak mladé hrabě, tehdáž asi rok starý; ge-
ho chůwa a gá. Sem sſťastně sme přigeli, a wy-
konawsse pobožnost, obtud samými lesinami udali
se nám k hraběcjmu přjbytku zpátky geti. Práwě
když gsme as w hlaubi lesa byli, bylo nám poruče-
no zastawiti, neboť hraběnčina hodina bolesti se při-
bljžila. Sessla tedy s wozu, a komorná a dozorky-
ně mladého hraběte s nj, poodssedsse s hraběnkau s
cesty do hustého mládj; w malé chwjli slyſſeli sme
guž nemluwňátko swět tento pláčem pozdrawowati.

As po půl hodině dala nás hraběnka wolati,
a tuť bylo radostné podjwánj na sljčné, a čistě
obwinuté narozeňátko. Hraběnka gako řjzenjm Bo-
žjm puzena, welela některé prázdné lahwice wodau
naplniti, abychom w dennjm wedru žjžnj mořiti se
nemuseli; woda ta wſſak, w této neočekáwané udalo-
sti, byla welmi prospěſſná, a gá na hraběnčinu
žádost, hned na tom mjstě, narozenému děwčátku
swátost swatého-křtu udělil, dage gj gméno Bohu-
slawa. Geſſtě walnau chwjli Božſkau prozřetedl-
nost obdiwugjce, zde w blahu gako opogeni gsme
prodléwali.

Digitized by Google

Slunéčko parné k západu se giž blížjc, wrcho-
neywyšších dubů oswěcowalo, narozeňátko na
ěkaunkém mechu libě spalo, a wšickni gsme se
ili. W tom bylo slyšeti z hlaubi lesa gakýs šu-
m, a podezřelé hlasi lidské. „Nastogte! to gsau
pežnjci, řekl wozka, spěšně odtud!"

Bogácné a zděšené služky kwapně uchopiwše
mdlenau hraběnku, gi do wozu wyzdwihly, gá s
adým hrabětem k nj wsedl, a do druhého wozu
očily ty dwě ženské, prádlo a šperky ochotně se-
zapopadnauc, wšak w pomatenosti swé na ney-
šj klenot, totiž na spjcj narozeňátko na mechu
haušti ležjcj docela zapomenuly. Geli gsme try-
m — w okamženj giž laupežnjci nás stjhali, a
bychom gim na žádný spůsob wywázli, kdyby
kýmsi hlasem z hlaubi lesa pocházegjcjm, sami ne-
yli předěšeni byli.

Aš w hodině byli gsme giž w bezpečnosti, pak
ez zastawenj se gedauce, do sjdelnjho města w hraběcj
bytek pozdě giž gsme dorazili. Hrabě nás giž oče-
áwal s tesknau taužebnostj, a přjmo k hraběnčiné-
mu wozu kwapil, choti swau wjtage, z gegjho zdra-
i se těšil. Slyše pak od nj radostnau přjhodu
šťastného w lese porodu, a při tom autěk před lau-

peřnjky, hned k druhému wozu chwátal, aby cowské́mu srdci djtko přiwinauti mohl; wssak stogte! ge nenalezl. — Gaký užas, zármutek řek powstal w rodině té, může sobě každý pom ti. Wsse cko trnulo auzkostj při wzpomenutj ne ko, gehož zde nebylo! Po wywáznutj z nebezp stwj od laupežnické roty, geli gsme celau cestu kogně; hraběnka se domnjwala, že djtko w dru woze od wěrných služek dobře gest obstaráno, a zase w matčiném kljnu ge býti wěřili; žádnému nás ani nepřipadlo, žebychom ge byli w lese z menuli. Tak gest, když člowěk w uleknutj přit nost ducha tratj.

Hraběnku odnesli w lože, hrabě pak gesst doby, s těmi samými wozy a s wjce gesstě slau mi, zpátky cestu nastaupil, a celau noc při gási měsjčném swětle les ze wrub na wrub přehledá Mjsto owssem, kde spjcj děťátko odpočjwalo, i z známky nalezeny byly, ale dítěte wjce ani k spa nj nebylo. Hraběnčin nářek byl newyslowitel a w stálém wzdychánj tato slowa pronássela: „ kam asi mé djtě se dělo? zdaliž snad diwá zw neroztrhala, neboli w daupě za pokrm pro swé bé nezanesla? aneb zdaž, cožby nejhorssj bylo

ežjcj ge nalezli, a w podzemnjch skrejssjch swých chowáwagj? ach, gakéby geho wychowánj, gaký eho budaucj osud byl?" Gen slowy swatého nábožensstwj mně bylo lze, dussi gegj náramně skormaučené utěchy dodati, připomjnage gj děge w zákoně starém, kterak totiž Bůh Mogžjsse w posmoleném ossi w praudu řeky zázračně uchowati, geg před tyranstwjm Faraonowým ochrániti, pak po čase wůdcem národu welikého ustanowiti ráčil; kterak Izmael malé gsa nemluwně od matky swé Agar w hluboké pustině byl zanechán, z přjčiny, aby žjžnj geg umjrati newiděla; Bůh pak na té suché paussti pramen čerstwé wody otewřel, a djtě i matku geho od smrti zachowal. Wždyť pak ani geden z wrabců bez uloženj Božjho se střechy nespadne, aniž který wlas s hlawy nassj bez geho wědomj segde.

S takowými přjběhy snažil gsem se bol hraběnčin kogiti. Na ráno přigel hrabě se swými slaužjcjmi zpátky, ale běda! gaký žel, bez djtěte! — Hrabě byl sice pán milostiwý, wssak tu nawyklost měl, (která welitelům hrubě neslussj) že rozhněwaw se na některého ze služebnjků, byť on ten neypředněgssj a neywěrněgssj byl, geg w tom okamženj ze služby propustil, což se podobně i mně a wssem

kterj gsme s hraběnkau geli, a této smutné udalosti swědkowé byli, stalo.

Brzy na to hraběnka, chtjc se trochu powyraziti, ke swým rodičům odgela, a hrabě, poněwadž práwě tehdáž wálka wypukla, a on wogenský wůdce králowského témuž gsa, do pole se odebral. Od té doby gsem o tom djtěti ničehož neslyssel."

Tento truchliwý přjběh bylby málem wsseckj přjtomné hosty roztesknil; aby tedy zase k radostným předmětům pozornost obrácena byla, welel pan děkan harfu přinésti, a žádal Celestýnku, aby ona swým ljbezným zpěwem ge obweselila. Harfa byla Celestýnce z hudebnjch nástrogů neyobljbeněgssj, protož radostně gi se chopjc, stále na otce pohljžela, chtjc od něg zwěděti, kterau asi by měla zpjwati pjseň. Řekl gj tedy kradmo otec: Zpjwey: Náboženstwj a Ctnost.

Tu počala bělaunkými prsty struny kauzedlně probjrati, a pak k harfě následugjcj zpjwala pjseň:

Ljry gá ač neznám zlaté,
Pjsně předc chci pěti swaté,
Kde společná wzácnost:

S harfau tam se budu bráti,
Zpjwat, chwáliti a hráti
Náboženstwj a Ctnost.

Tisjc kdybych hlasů měla,
Sto gazyky řečin chtěla,
Předc newyslowjm dost:
Chwála by zněla wždy nowá,
Gakau w sobě blahost chowá
Náboženstwj a Ctnost.

Občan, genž se w práci potj,
Hledě k Bohu se lopotj,
Tenť má wsseho hognost:
Ginym nezáwidj gměnj,
Gehož srdce nad wsse cenj
Náboženstwj a Ctnost.

Chudas, genž s holj se plazi,
Skúpci k dwéřjm když se sázj,
Milý nenjť mu host;
Štědrý zůwe geg do domu,
Co geg wádj k činu tomu?
Nábeženstwj a Ctnost.

Digitized by Google

Když sirotci w kautku sedj,
Otce željc slzy cedj,
Máš nad nimi litost
Autrpný, a slzu stjrá,
Zač mu blahem dussi swjrá
Náboženstwj a Ctnost.

Ginoch w garu wěku swého
Plesu chráně se hlučného
Rozkossi dá wyhost;
Swět lstiwý geg wjc neděsj,
Krásnegssj mu twořj plesy
Náboženstwj a Ctnost.

Geg newábj k milowánj
Syren lužných hlas, zpjwánj,
Aniž twáře pěknost;
Onš radost tehdáž gen gewj,
Spatřjli u mrawné děwy
Náboženstwj a Ctnost.

Djwka zbožná, mrawná, tichá
Z chrámu ku práci pospjchá,
Nenáwidj lenost:

Digitized by Google

Co gj k tomu podnět dáwá,
K práci že tak z rána wstáwá?
Náboženstwj a Ctnost.

Giná o samotě taužj,
Proč pak wzdychá, co gi sauží?
Milence newěrnost;
Bohu tisse gen žaluge,
Utěchy gj poskytuge
Náboženstwj a Ctnost.

Pakli proto, že ge chudá,
Ginoch pyssný nj pohrdá,
Nemá nad tjm žalost.
Zbožj by newzala zlaté,
Zaň by měla dáti swaté
Náboženstwj a Ctnost.

Přjtel přjtele když nagde,
S njm se těssj, k němu zagde,
Chowáli upřjmnost —
Ani smrt ge nerozdwogj,
Dusse přátel wěčně spogj
Náboženstwj a Ctnost.

Digitized by Google

Srdci těžké gsau to rány,
Přjtel když laučj se s námi;
Stawuli powinnost
Welj mu do dálky giti,
Nás teď co bude těšiti;
Náboženstwj a Ctnost.

Když ze spolku pobožného
Přjtele nám upřjmného
Smrti wyrwe krutost:
Zde těšit nic neplatj,
Poklid gediné nám wrátj
Náboženstwj a Ctnost.

W lepšjm swětě že se zase
Zřjme spolně w brzkém čase,
Máme toho gistost;
Tam pak u wěčném obgetj
Spogj nás co milé děti
Náboženstwj a Ctnost.

Ačkoli sloh této pjsně nenj prawidelný, tjm méně básnjřského gewj ducha, předc wšak ljbezná melodie, gjž krásná promášela usta, obratnost prstů

Digitized by Google

w probjrání strun harfy, k tomu newinný, autrpnosti plný pohled Celestýnky, nemalé žiwosti a ceny mu dodal.

Walnau chwjli po skončeném zpěwu žádný ani neceknal, tichost gakási swatá panowala u wzácném tomto shromáždění, a každý se náramně tomu diwil, kterak w tak autlém wěku tolik schopnosti s rozumem spogené býti může.

Po chwjli děkowal otec gemnost pánu za wsseckě mu prokázanau čest, a poraučel se, i Celestýnka ostatnjm hostům, chtjce odegjti, ale tož žádnému ani nepřipadlo ge propustiti. Darmo otec předkládal powinnosti swého auřadu, že we třech dnech doma býti musj, a že hodlá drjwe gesstě swé rodiče nawsstjwiti; wsseckо darmo, chtěg neb nechtěg museli gesstě zůstati, nebož Celestýnčina zpěwu nebylo lze se nabažiti. Teprw třetjho dne byla gim dána přjležitost, totiž wlastnj wůz, wozka i slaužicj gemnost pana děkana.

Šťastně a w prawý čas domů se dostali, wssak nemile byli přiwjtáni od newljdné tety. Za spatřiwssi krásný wůz přigjžděti, a u samé stoly se zastawiti, mněla, kdo wj gaká wrchnost gi nawsstiwj, když pak zočila, že slaužicj dwéře wezu spěssně

otwjrá, a Celestýnku uctiwě dolu sſázj, pak i otci sſtaupiti pomahá, mohlatě zlostj puknauti. Aby pak hněw a záſſť poněkud zatagila, ſſla do kuchyně, a tam čekala, až wůz odgel, pak teprw do pokoge weſſla, a stawěla se, gakoby ničeho newěděla. Nemohauc wſſak zloby dlauho ſkrýti, ledwa otec odeſſel, hned na Celestýnku wſſechnu prchliwost wylila, lagic, a gména neſluſſná gj dáwagjc, tak že newinné djwence hanbau se rděly twáře. Když ale w několika dnech na to osiřelé djtky po zemřelém Dabraussowi čisté oſſacené we ſſkole spatřila, tu zase radostj zplesala, a bylaby tomu ráda byť geſſtě i wjce od pěstaunky swé snáſſeti měla, kdyžby genom te takowých činů křesťanské lásky tak blahé potěſſenj gj působiti mohlo. Často též zpomjnáwala na onoho slepého mládenečka, gehož dobrotiwost, nábožnost a oddanost do wůle Božj gj podnětem byly ke ctnosti. To pak w lese zapomenuté nemluwňátko, o němž při stole u pana děkana truchliwau přjhodu wyprawowati ſlyſſela, často na mysli přemjtala, a při modlitbě ge w ochranu Božj odporaučela.

S wěkem přibýwalo gj rozumu, ctnosti i krásy, a w krátkém čase byla podporau otce swého, neboť

Digitized by Google

bjtky w hudbě ano i w literním umění se cwičící kdykoli otec zaneprázdněn byl, wyučowati w stawu byla.

Ale gakož s lidmi ducha wznessenégssjho mnohé nátiský se setkáwagj, rowněž tak i s Celestýnkau na této pozemské pauti se dálo, neboť málo stálých, a wsseho bolu prázdných radostj čjtati mohla, a ledwa čjm že se těssiti počala, hned gi zase nowý stjhal zármutek. Otec byl po Bohu gegj gediná radost a utěcha, gegj gediná láska, pro kterau žádná pozemská strast potud nebyla s to, gi přjlissně zarmautiti, neboť wždy gi těssilo ono pomyssienj, že gesstě weliký poklad má, rozuměgjc tjm swého otce, o němž často řjkáwala: „Dosti sstastná gsem, dokud swého dobrého otce na žiwě mám, kteréhož mi žádný člowěk odegmauti nemůže, a kdyby nás skutečně, tak gak tetička řjkáwá, to nesstěstj potkati mělo, žebychom se z tohoto domu někdy musili klidíti, poněwadž prý nám nenáležj; půgdu kam můg otec půgde, byťbych třeba s njm do geho otčiny, která gen z malé lesnj chatrče pozůstáwá, do neyhlubssjho lesa se stěhowat měla, bude mi ona nad hrad knjžecj milegssj.

Digitized by Google

Nynj ale se rozstonal ten dobrý Celestýnčin otec. Trpěl on zakaště na nesmjrnau bolest hlawy, pro kterýžto neduh musil sobě násilj učiniti, aby aspoň na několik hodin lůžko opustiti, a djtky we sskole wyučowati mohl, což bylo celé geho wyžiwenj, a oblјbené zaměstnánj. Celestýnka se sice wssemožně přičiňowala mu nadlehčowati, wida uc wssak otce milenébo churawěti, i ona chřadla gako kwjtek bez wláhy. W tomto domácjm trudu protráwili celau dlauhau zimu, a byli w domě některý penjz pro budaucnost uchowán, ten se nynj do poslednjho haléře wydati musil. Na gaře wssak, když teplé slunéčko přjbytky bydlitelů zemských zahřjwati počalo, i Celestýnčin okřál otec, a na twářjch té dobré dcerussky hned zase počaly wykwétati růže, ač zahrada gesstě žádných mimo modré fialinky newydáwala kwětinek.

Guž zase několiký odplynul měsjc, co Celestýnka z walného pouzdrawowánj laskawého otce radost pocitowala, widauc geg, gak weselau myslj s djtkami se zabýwá.

Těssila se dobrá tato dcerusska, že wssechen ten když přestála zármutek, horssjho gj nic wjce potkati nemůže, wssak nastogte! gesstě mnohá scházela gi-

myrrhowá wětew. Mládež pro letossnj rok giž zase sskaussku odbyla, a otec s Celestýnkau, gak obyčegně na několik dnj z domu odegjti se chystali. Tenkráte wssak sobě byl umjnil, nikam ginam než k rodičům swým se odebrati, a tam těch několik prázdných dnů s nimi strawiti. Dobrá dceruška giž wssecko na cestu uchystáno magjc, gen na pokynutj otcowo čekala. Gednoho dne, když ze hřbitowa od obyčegného ozelu a památky na swau drahau mátě se byla wrátila, a gesstě sobě slze stjrala, wkročil do pokoge geden, dle zewnitřnjho pohledu wzácný pán. Byl to onen pěstaunčin bratr a swat Celestýnčina otce. Lstiwá pěstaunka geg sice poznala, neboť tagně s njm w srozumněnj gsauc, gemu dopisowala, tudy na geho přjchod giž přichystána byla, a tak každé chwjle geg očekáwala. Že ale w pokrytstwj dobře zběhlá byla, tak se stawěti uměla, gakoby ho gaktěžiwa byla newiděla, pak teprw gakoby se wpamatowala, řekla: „Nemeyljmlipak se, we wás swého bratra widěti? I buďte mně radostně wjtán, pane bratře! Ješ pak předc po dwadcjti letech gedenkráte dáte se widěti, a nás nawsstěwugete.“ Tu teprw Celestýnčin otec geg ke swému lsti prázdnému

Digitized by Google

srdci tiskna, radostně wjtal, neboť držjwe geg nepoznal.

Celestýnka gen nad přjchodem geho se ulekla, předc wssak uctiwě ruku mu poljbjc, geg přiwjtala. Pěstaunka ale guž netrpěliwě očekáwala wyweden̄j tohoto swého lstiwého nálezu. Po malé chwjli řekl bratr pěstaunčin k Celestýnčinému otci: „Milý sswagře! přicházjm k wám dnes z gisté přjčiny. Syn můg neystarssj k sstudijm hrubě chuti nemá, abych tedy zbytečně naň newynakládal, nechal gsem geg gen menssj sskoly progjti, protož budete tak dobrý, a sskolu tuto gemu odstaupjte.

Dle sprawedliwosti měl by gste mně od toho času, co rodiče zemřeli, z této sskoly auroky zplácetí; wssak abygste wěděl, že s wámi upřjmně myslјm, a poctiwě i milosrdně gednám, poněwadž gste na dům sslussnau dáwal zpráwu, tudy wám auroky odpausstjm. Musilť bych sebe z welké nedbaliwosti winiti, kdyžbych mně wlastně přináležegjcj otcowské dědictwj, sám otcem gsa, w cizjch rukau zanecháwal.“ „Pro Boha! kam pak myslјte, pane sswagře! řekl učitel, w cizjch prawjte rukau? Což pak manželka moge nebyla dcera z tohoto domu, a sestra wasse wlastnj? A tato zde, (ukazuge na Ce-

ýnku) gest po nj pozůstalé djtě, gaké pak má
ti gegj dědictwj?" — Načež zase onen řekl: „Hol-
chceli poslauchati, pracowati, a se chowati gak
ssj a patřj, může zde zůstat, tu newyhánjm;
li dobroty mé hodna se učinj, může časem swým
pobjl z tohoto domu obdržeti, wy wssak musjte
staupit, a myslјteli, že se wám křiwda děge, po-
dáwegte si toho práwnj cestau.

Celestýnka otce se chopiwssi, s pláčem swatě
owala, že geg nikdy neopustj, a že by raděgi
to obytkem pohrdnauti chtěla, nežli aby od něho
dálena měla žiwu býti. Po malém rozmyssleni
řekl otec: „Chraň Bůh, abych s wámi se měl saudi-
ti, pane sswagře! cožbych pořjdil, wěda žeby austnj
připowěd zemřelého otce nic mi neprospěla, a dů-
wěčných swědků aniž pjsemného pogisstěnj ne-
mám, protož gest wám snadně, dům tento sobě oso-
biti. Pomněte wssak, že tjm welké nespravedlno-
sti se dopausstjte, a že tam nad oblohau nestranný
gest saudce."

„Dost těch řečj, pane učiteli! řekl posměssně
pěstaunčin bratr, tohoto napomjnánj si uspořte pro
sskolnj děti, gá ale nepřissel k wám se cwičiti, wla-
stnj přjčina mého přjchodu gest ta, abygste mi po-

koge wyprázdnil, nebot ge chci slussně pro swého na dát zřjditi, pak wězte, že wás zde wjce třeba bude." To domluwiw ani přes noc zde zůstati chtěl, a pryč odessel.

Otec zůstal na mjstě gako hromem omráčený, a po wssech audech se třesa, na lůžko klesl, bolest hlawy se mu dwognásobně zmnožila, a Celestýnka plynula w hoři nad osudem, který dáwno gi obau srdce předzwjdalo. Druhého dne na to gi skwostný nábytek pro nástupnjka se swážel; pistaunka z domácjho nábytku neypěkněgssj do swého pokoge odnássela, prawjc že po gegich rodičjch gest, a Celestýnce welela, ostatnj wěci sbjrati a odstrańowati.

Celestýnčin otec byl muž učený a záslužný, genž snadně pro swau schopnost na giné mjsto přigiti mohl; wssak skrze náramné bolesti hlawy, gež snássel, lékař mu wssecka mysli namahánj zapowěděl, tak dlauho, pokudžby se geho nemoc nezlepssila. Nynj tedy giné pomoci mu nezbýwalo, nežli k rodičům swým do wolssowského lesa se odebrati. Celestýnka malý wozjk obgednawssi, w němž pro nemocného otce pohodlné lůžko připrawila, prádlo, ssaty podusstlánj, a giné neypotřebněgssj wěci sbjra-

Digitized by Google

jc do wozjku skládala, a když i swau oblibenau
arfu opatrně k ostatnjm wěcem ukládala, řekla k
j usstipačně neswědomitá pěstaunka: „Dobře, žes
a harfu nezapoměla, můžeš nj předc leckdes ně-
terý penjz zjskati, neb w lese kamzjkům hudbau
esy twořiti.“

Slowa tak urážliwá přenesla Celestýnka s ti-
au trpěliwostj, pěstaunce za wssecko gi prokázané
obré se děkowala, a o prominutj wlastnjch poklésků
i žádala. Nynj gesstě zassla na hřbitow, tam s
statky swé zwěčněné máti bolestně se rozlaučila,
ak do wozu giž připraweného k otci wsedla, a tu
domem tjm, w němž tak mnoho blaha i želu pře-
táli, na wždycky se rozžehnali.

Giž walný kus cesty byli ugeli, a gesstě žá-
ný ani nepromluwil. Otec zármutkem náramným
tjsněn obáwal se swých slzawých očj pozdwjhnauti,
aby gen Celestýnce želu nemnožil. Tato zase sta-
rostliwá dcerusska, ani na okamženj očj swých s mi-
lowaného otce nespausstěgjc, geg pozorowala. I če-
la we wážném geho oblјčegi bol srdce nesmjrný, a
bylaby geg ráda těssila, kdyby gi gen byl swau ney-
bolestněgssj zgewil ránu; on wssak stále mlčel, a
ona newěděla kterak začjti. Po něgaké chwjli, hlu-

Digitized by Google

doce sobě wzdechna, řekl: „O gak přepodiwný ostal gest žiwot lidský! Člowěk gest pauhá, ustawičná změna; radost se žalostj, wážnost s newssjmawostj, magetnost a zásoba s nedostatkem a zbawenostj, a bázeň, tužba, naděge, čest a pohaněnj spolu se střj- dagj. Před rokem přigjžděli gsme k tomuto (nasse- mu gesstě) domu, w čestném woze, gsauce poctěnj i obdarowáni, a dnes putugeme z něho, gako u wy- hnanstwj! — Celestýnko! tys teď welmi chudá, otec twůg nebude moci tě slussně zaopatřiti, a tam w hlaubi lesa, w pusté samotě, ó kterak teskný bude žiwot twůg! Milé djtě! wzpomenutj na tě množj bolest mau, kdybys ty gen nemusila se mnau trpě- ti, gá sám lehčegi nesl bych břjmě osudu swého; wssak i tobě sprawedliwý podjl z dědictwj matčina odňat gest. Ach! kteraké asi bude budaucj twé zao- patřenj?“

Tu slze tekly po smutném obljčegi geho, a Celestýnka k němu se winauc, ge po bledých twá- řjch rozlité ljbagjc, usty stjrala, potom w prostosrde- čné newinnosti prawila: „Drahý otče! děkugte Bohu, že mne máte, kdožpak by wám tak wěrně slaužil, a wás tak ráb ossetřowal, gako gá o wás pěkowati budu? Starost o budaucnost nassi zane-

chcyme Bohu, wždyť pak otče! gste mne často slowem Božjm wyučowal, že o budaucnost nemáme přjlissně se starati, an otec náš nebeský uchowáwá zwěř lesnj; žiwj ptactwo u powětřj letagjcj, které nesegj a nežne, aniž shromážďuge do stodol, a kwjtj polnj odjwá krásami předivnými, kterému ani Salomaun we wssj sláwě swé nemohl se wyrownati. Též gste řjkáwal, že člowěka, genž swědomj dobrého a tjsti prázdného gednánj sobě wědom gest, nic přjlissně nemůže rmautiti. Hleďte otče! kterak sobě pamatugi wssecka wasse spasitedlná naučenj, neměgte tedy o mne starosti, neboť pewný gest úmysl můg, že Boha, náboženstwj a ctnosti nikdy se spustiti nechci, a potom daufám, že i on swau milost, pomoc a ochranu mně neodepře: buduť gey o to snažně prositi.

Nynj nagednauk zarděla se posud bledá twář ztrápeného otce, neboť zdál se býti zahanben slowy dceruššky swé, která z přjmého srdce oddanost a důwěru w Boha progewowala. „Zachowey tě Bůh w tomto nábožném úmyslu, řekl po malé přestáwce, pak gistě budeš sstastná!“ a ona paďssi mu do řeči doložila: „I otče můg! sstastná gsem guž nynj! Kdaliž ne? Bůh mne obdařil rozumem, přidal

zdrawj, wás posud mně zachowáwá, poklid mého srdce nebaurj žádný hněw, ni zášť, aniž gaká marná žádost; gá myslim, když gen s wámi, dobrý otče! býti mohu, pak že mám wssecko. Cožpak gesstě giné wěci mimo těchto sstěstjm naziwáme? O tom gste mně gesstě nikdy neřekl." Otec pozorowaw, že z dcerussky geho hlas wyšssj moci dnes k němu tak podiwně mluwj, z málomyslnosti geg ká-rá, budj, a k důwěře w prozřetedlnost Božj powzbuzuge, klaněl se w ducha moci tak weliké, a wygasnil oblijčeg swůg, gako když slunéčko z černých se probera mraků oblohu modrogasnau ozdobuge zářj. Spokogen gsa s nábožným úmyslem swé dcerussky, plesal w duchu a tjm i tělo umdlené okřáwalo, a bolest hlawy geg opausstěla. K hodině as polednj přigeli na geden wrch, pod njmž weliký, nepřehledlý les se rozprostjral. „Dcerussko! řekl otec, les tento gest mjsto narozenj twého, tam bydlegj mogi rodičowé, a tam bude i budaucj přjbytek náš."

„Bohu djky, řekla Celestýnka, toť asi w půl hodině guž tam budeme?"

„I ani za pět hodin gesstě tam nedorazjme, děl otec, neboť musjme skoro celý les obegeti, prwe nežli stezičky, k obydlj rodičů mých wedaucj, se do-

pjdjme, protože býwalá cesta, tudyto auwozem zná=měgssj, guž mnoholeté zrůstagjcjm mlázjm zcela za=rostlá, a zamezená gest."

Ke třetj hodině přiblјžili se k poslednj wesni=ci, která pod samým lesem ležela, a wozka bičem zapráskna, konjka bystřegi hnal, hodlage gesstě toho dne zpět se nawrátiti, a w této wesnici přenocowati. Dwě hodiny cesty museli samými lesinami geti, a ani gedinkého člowěka na té celé cestě nepot=kali.

Wozka cesty té powědom, zagjžděl hlaub a hlaub w les, a Celestýnka se guž počjnala báti, což ale před otcem opatrně skrýwala, ale w malé chwjli na to — stáli před chýssi uhljřowic.

Chalaupka ta stála samogedinká w utěssenèm údoljčku. Na několik sáhů byla wůkol nj rowina bez stromů hustě zelenotrawná; na té se pásslo čtwero owešek a tučná kráwa; bljž pak chalaupky sstěbetalo několik hausat a kachen; kwočna kuřátka swá leckams rozběhlá swolávala; slepic asi deset krákoralo, a kohaut pyssně se pozastawě, neznámé přjchozj pozorowal, a gakoby přjčinu přjchodu gegich zwěděti mu třeba bylo, na ně hrdě pokřiko=wal. Před wchodem chalaupky stály dwě welikán=

ské lipy, chladný stjn obydlj tomuto čínjce... Pod gednau byla studánka, pod druhau ale na prawé straně bylo sedátko z drnu, a gako snjh bjlé prkno slaužilo za čistý stůl. Z předu byla skrowná zahrádka, ohražená hustě pleteným wrbowým prautjm, aby drůbeř zeleninám krásně zrůstagjcjm škoditi nemohla; potom nedaleko obtub chléw pro dobytek, a kurnjk pro drůbeř domácj.

Otec a Celestýnka guž před údoljm na několik set kroků s wozu slezli, tussjce tak přjchodem neočekáwaným staré rodiče překwapiti, co zatjm wozka konjka obwázaw, geg w husté tráwě pásl, a kradmo ke chatrči se přibljžiwsse, wsse pozorowali. Celestýnka nemohla se dosti wynadiwiti tomuto utěssenému lesnjmu obydlj, a kterak zde wssecko až milo uspořádáno; hrůza gakási swatá gi pogala, a ona nemyslila ginák, než že kdes we swatyni nagednau se byla octla. Starý uhljř před chalaupkau pod ljpau sedě, koš z březowého prautj pletl, a geg práwě doděláwage, swau ručnj práci s tjmto nábožným spogowal zpěwem:

Digitized by Google

Budiž pochwáleno
Pána Boha gméno!
Pracugili aneb chodjm;
K geho cti wždy wſſe uwodjm;
Srdceli bez winy,
Pán přigme mé činy.

Budiž pochwáleno
Pána Boha gméno!
On mladoſti dáwá ſjly,
Stářj ku pomoci pjlj;
Čeſt budiž wždy gemu,
Pánu Bohu mému.

Budiž Pochwáleno
Pána Boha gméno!
Byl gſem mlad a ſeſtárnul gſem,
W wěku ſwém wſſak newiděl gſem
Kdy ſprawedliwého
Být opuſſtěného.

Budiž pochwáleno
Pána Boha gméno!

Digitized by Google

Práce tato dokonaná
Budiž mu obětowaná,
Dám wsse, seč být mohu,
Laskawému Bohu.

Ted wstaw, chtěl zhotowený koš k ostatn[...] uložiti, a tu syn zmilený w náruč mu padal, a g[...] líbal. „Budiž mi radostně wjtán, synu mil[...] wolal uhljř, tys nás tenkráte welmi radostně p[...] kwapil. A kdožpak gest toto krásné děwčátk[...] Toť snad nenj Celestýnka!“ Jgsem, odwece čip[...] ně, ruce mu ljbagjc, ta gsem Celestýnka, genž w[...] to chalaupce se narodila, ó přigměte pak mne opě[...] s otcem w ochranu wassi.“ „Stará! pogď pak se[...] wolal do chalaupky uhljř, a když přissla, řekl: „Hl[...] syn náš zde, a tato ge Celestýnka.“

Tuté bylo radostného wjtánj a diwenj, kter[...] to děwče tak krásného zrůstu w nemnoha letech [...] sáhlo.

Kůň se byl zatjm napásl, a wozka geg zase [...] wozu připaw, gel s nábytkem ke chalaupce. [...] teprwe se dozwěděl starý uhljř, že syn geho i s do[...] russkau z domu wypuzen gest, a k němu se stěhu[...] těssil geg gak mu možné bylo, slowy srdečným[...]

Digitized by Google

la: že zde žádného zkrácenj mjti nebude, že boh-
í! wssickni w bázni Božj pohodlně budau moci ži-
u býti; že, ačkoli žádné peněžité zásoby nemá,
řebc na potřebnostech w skrownosti užjwaných nau-
trpěti nemusj, poněwadž w mladssjch letech, pracj
spořenjm sobě některá pole před lesem kaupiti mohl,
i pronagal, a z auroku toho na celý rok chlebem
wařiwem zaopatřen gest. Přitom že pletenjm
yssů též některý kregcar sobě přiwyděla, a proto
m třeba nenj wjce uhljřstwjm se trmáceti, ný-
rž možno w stářj si pohowěti. Tu hned nábyte-
k skrowný s wozu snjmaw, matce a Celestýnce
odáwal, aby se wsse do chalaupky náležitě urow-
alo. Wozka spěssně skládal, a pak wssem dobrau
oc dage, k wesnici nazpět dogeti kwapil.

Diwilali se Celestýnka té tak čisté uspořáda-
osti wůkol chalaupky, wnitř gesstě wjce se podiwi-
l. Byly tu dwě swětničky proti sobě, w prostřed
ň, w zádu skrowná kuchyně, a wssecko čisté i přj-
jjitě; we swětnici pak čistý stůl, žjdle, lůžko, že
a wssecko byla radost se podjwati. Každý hrnek a
ijska měly swé zwlásstnj mjsto, i pro těch několik
kuwěných ljžic a prostých nožů byl zwlásstnj kossi-
ik, a čistý bjlý ssat ku přikrytj odhodlán.

Digitized by Google

Celestýnka otci swému lůžko připrawiwšši geg k odpočinutj nabjzela; on wšsak pro radost bolesti necjtě prawil, že na té cestě zcela se pozdrawil, a že mu nic nechybj.

Ti dwa otcowé zasedli k stolu, a Celestýnčin swému počal swé udalosti wyprawowati, i kterak lstně z domu wypuzen, a dcera geho nesprawedliwým způsobem wyděděna gest. -

„J nu, co pak ge na tom, řekl starý, nebudeš snad proto se rmautiti, že Celestýnka bohatstwjm neoplýwá? cožpak nenj dosti z dobroty Boži podělena? gak widjm, má dobrau dussi, zdrawé tělo, wtip, schopnost, krásu nad mjru, a ty gesstě bys chtěl pro tu hrstku rumu a kamene, který gi odňat byl, se rmautiti? Toť mi žádný z mysli newywrátj, že co Bůh činj, wsse dobré, a k nassemu sstěstj wyhodláno gest.

Celestýnka ssla zatjm do kuchyně, bablčce napomahat, a w malé chwjli guž byla připrawená chutná poljwka ze hřibů, zemčata sýrem sypané a omasstěné, pěkný chléb a džbán wody co krystal čisté.

„Na dnesšek musjte tjmto za wděk přigmauti, řekla uhljřka, na zeytřj bohdá! se lépe připra-

wjme.“ Nezasteskneli pak se tobě u nás Celestýnko?“ ptal se starý uhljř, „zůstaneš ráda w chatrči této osamělé?“ „O zde ge welmj krásně, odwece Celestýnka, gen nemámeli se co laupežnjků obáwati?“ „Před těmi milá dussinko! gsme gisti, řekl starý otec, neboť zde gsau laupežnjci podiwného druhu; předně, tak malé kořisti, gakéž by w této chatrči sobě osobiti mohli, ani si newssjmagj; přitom gsau welmi samozissnj, a nepřipausstj, aby kdo giný mimo spolku gegich zde se potulowal, a stará stráž lesdwa bylaby s to, les tento od laupežnjků, před kterými ani ten neychudssi počestný gist nenj, uchrániti, gako geg zdeyssj laupežnj sausedé chránj; neboť nepřipausstj, aby spolek gegich přes určitý počet se zwětssil, a tudy přjgmy gich krwawé zmenssený byli. Tohoto přjbytku se na neywegš chránj, a zbraň daleko ge zapuzugjcj gsau mé duchownj pjsně. O milé děwče! toběť nelze pochopiti, kterak zlosyn každého náboženstwj slowa se střeže.“

Tauto řečj bázliwá djwka se upokogila, před usnutjm pak sebe, i wssecky w stráž Božj poručila, a spala pokogně, až rannj pjseň starého otce, kdákánj slepic, a zpěw tisjcerého ptactwa gi zbudil. Za styděla se náramně, že sama neyposledněgssi stwoři=

Digitized by Google

teli wssemocnému za nočnj odpočinutj dnes djky wzdáwá. Umjnila si wssak, že budaucně nedbaliwost tuto wynahradj.

Pospolná gednota w této rodině podobala se spolku dussj swatých, kde wssickni gednoho srdce, a gednoho smyslu gsau; kde žádný hněw, swár, zpupnost, nedůwěra, neswornost, která z wětssiho djlu gen z twrdossigné neustupnosti pocházj, mjsta nemá. Ti dwa otcowé pracowali spolu, budto w zahrádce, byloli třeba, neb pletenjm kossů se zabýwali, které starý otec časem k prodagi zawážel, když Celestýnčin zatjm čerstwé prautj zase namáčel a ostruhowal. Ženské měly též celý den dosti práce, s těmi několika kausky dobytka, s drůbeřj a domácjm obstaráwánjm, a Celestýnka chtěla nagednau wssecko wěděti, aby gen sama wsse zastáwati, a staré máti nadlehčowati mohla.

Když otcowé spolu howořjwali, stará máteř wodila Celestýnku do údolj wůkol chalaupky, a řjkáwala: „Hleď, zde z gara rostau zdrawé kořjnky, řebřjček, sedmikrása, modrá fialka, žahawky, a giné mnohé bylinky, a z těch ge welmi zdrawá poljwka. Tamto dále w lese, w začátku leta, rostau gahody; čerwených požjwáme za lahůdku, a černé wařjwám

Digitized by Google

k mazánj wdolků. Zde zas okolo stěn rostau maliny, tyk práwě nynj dozráwagj, těch si hodně domů naneseme, neboť šťáwy té, když gi do husta s medem swařjme, můžeme celý rok uchowati, a gest s wodau smjšená, welmi libý, chladjcj nápog.“ Gindy gi zase wodjwala hlauběgi do lesa, a učila gi haudy dobré od škodliwých rozeznáwati. Na podzim šli wšickni dřjwj na zimu shromážďowati; otcowé osekáwali pařezy, ženské přinášely domů borowé šišky, žaludy, ořechy a zralé šjpky, neb wšech těch wěcj uměla stará máteř užitečně užjwati.

Když pak se přibljžila zima, mrazjwý wichr w okna snjh metal, nebylo gim třeba z chalaupky pod šjré nebe wycházeti, poněwadž w blahých dnech budaucjch zlých sobě připomjnagjce wšecko záhy sobě zaopatřili, a přjležitě obstarali.

Celestýnce se nynj wrátily ony blažené doby, kde láskau swé drahé matky pěstowána, bez bázně žiwa byla. Otec gegj w krátkém čase se zcela pozdrawil, gen že skrze welké bolesti hlawy, které prwe snášel, na zraku welmi seslábl. Celestýnka geg ošetřowala láskau neyautlegšj; o čem gen wěděla, žeby mu k pohodlj a radosti bylo, toho gistě učiniti neopomenula. W neděli a swátek (byloli pohodlné po-

wětřj) wodjwala geg do chrámu Páně, do wesnice před lesem, aniž sama wěděla, gak mnoho dobrého tjm působj. Ač se wždy sprostě gen ustrogila, předc we wssem od ostatnjch wesnických djwek welmi se dělila.

Gegj mrawopočestnost-cestau, wraucj pobožnost w stánku Neywyšssiho, pokora, přjwětiwost, tichost a wssecky giné ctnosti gewily dussi, obraz Božj nesaucj, y každý si gi powssimnul, a gegj sobě zamilowal ctnosti. Otcowé za sstastného pokládali gegjho otce, matky welebili rodičku gegj, a hossi? o tiř nemohli se dosti wynadiwiti krásným mrawům této neykrásněgssj djwky; gen mladé wesničanky záwiděly gj přjzně té, přitom ale každá snažila se wssemožně w mrawech gj se podobati, aby y ona rowněž tak hochům se zaljbila. W krátkém čase celá wes wssjm práwem sskolau mrawů slauti zasslaužila. Tamněgssj farář, kmet wážný a milowaný, pozwal k sobě gednoho času otce s Celestýnkau, a w dálssjm s nimi rozmlauwánj seznal, že Celestýnka welmi wzdělaná a maudrá gest, a žeby ku wznesseněgssjm předmětům, nežli k osamělému žiwotu w lesnj chatrči se hodila, protož nabjzel se otci, že dceru ssti geho sám do sjdelnjho města k některé wrchnosti do-

de hledět dostati a gi zaopatřiti, a pak že gistě w brzkém čase otec z gegjho sstěstj těssiti se bude.

Otec rowněž tak maudře nahljžel, že budaucj staw deerussky geho giného by zasluhowal opatřenj a základu, a žeby wěčná sskoda byla darů těch, od Boha gj propůgčených, kdyby w lesnj samotě na zmar přissli. Celestýnka wssak nechtěla ani slowa slyssetí, aby od swého neymilegssjho otce wzdálena býti měla.

Obydlj w lese osamělé bylo gj údoljm rágským; swornost domácj twořila dussi gegj blahau spokogenost, a wznessenost přjrody, kterau w každé neynepatrněgssj bylince tak dobře gako we welikánských stromech, a w neymenssjm braučku w trávě se kmitagjcjm, rowněž gako w slunci po obloze letjcjm, obdiwowati zwyklá byla, wzbuzowala w nj poznánj welikomocnosti twůrce diwů těchto. Zpěwy tisjcerého ptactwa gi obweselowali, a wzaláli kdy obljbenau swau harfu, pěgjc při nj o nepochopitedlné božské prozřetedlnosti, tu utichlo ptactwo wesskeré; wánek přestal pohybowati stromowými listy; ozwěna w skalnjch dutinách dwakráte opětowala posledek slow, a mladj geleni w haussti se pozastawowali, poslauchagjce zwuky zde nikdy neslýchané.

Gednoho dne šla Celestýnka sbjrati hřiby, a w myšlénkách pohřjžená, walný kus cesty od chalaupky se wzdálila. Tu zahljdne hrdlinku osaměłau okolo skalin poletowati, a cukru! cukru! teskně prowoláwati. Ach ubožátko! myslila si Celestýnka, gistě že drawý luňák twau uchwátil společnici, ó, pogď sem drahaušku! gá budu tě ošetřowati.

Hrdličky byly Celestýnce z ptáčat neymilegšj, a protož chtjc gi sobě chytiti, za nj se pustila; hrdlička wšak po každé, kdykoli gi Celestýnka giž rukau polapiti se domnjwala, zase dále uskočila, a tak dychtiwau djwku hluboko w les zawedauc, do skalin zaletěla.

Nynj teprw Celestýnka se upamatowala, že se od domu welmi wzdálila, a zpátečnj cestu hledagic, sem tam se ohljžela.

Nagednau slyšj popodál teskné lidské wzdechy. Poslauchá, leká se, chce utjkati, zase poslauchá, a slyšj: Ježjš! Maria! — Pro wšemohaucnost Boži! zwolá tiše Celestýnka, totě člowěk, a gistě gakýs nešťastný! — ach, zde snad gest nebezpečno dljti? a giž se obracj. W tom wšak gj připadl onen ewangelický Samaritán, který hnut gsa milosrdenstwjm nad člowěkem od lotrů na polo zraněným,

rány geho uwázal, a žiwot mu zachowal. Osmělila se i ona, a Boha o pomoc a ochranu žádagjc, šla nešťastného wzdychagjcjho hledati. Tu w gedné rokli uzřj ginocha w krwi ležeti, a hlasem gako umjragjcjm Boha o pomoc prositi. Onen nešťastný bylby gistě w rokli té zahynauti musil, kdyby tato Bohem seslaná djwka nebyla mu ku pomoci přispěla. Tu, ač dostj welkým namaháním, neyprw z té rokle mu pomáhala, a potom rány geho prohljžela; a že hlawa geho neywjce raněna byla, wzala honem wlhkého mechu, njm krew wytjrala, pak šátek swůg na dwé roztrhla, a ránu dobře gjž wyčištěnau opatrně obwázala.

„Kdo gsi ty djwko překrásná? tázal se ginoch polomrtwý, člowěkli, neb angel můg strážný w lidském se mi zgewuge těle? O, rci, kterak sem přicházjš? — „I kterak wy gste se tak nešťastně w tato mjsta ocjtil? ptala se djwka, padl gste mezy lotry?“ „Nikoli, odwece ginoch, ale wracege se z honby, od služebnjků na chwjli gsem se wzdálil, w té době kůň podemnau se splašil, a gá gen diwem Božjm posud při žiwobytj zachowán gsem. Tys angel, a tebau gest mi žiwot zase darowán. O, kyžbych hodně tobě odslaužiti se mohl!“ — „Ale gak se odtud dosta-

nete, řekla Celestýnka, rcete, co mám činiti, by Žiwot wáš zachowán byl?" „O nebeské stwořenj! řekl ginoch, možnáli, přines mi neyprw čjssj wody, neboť žjžnj prahnu." Gako lesnj srnka odběhla tato dobrosrdečná djwka, wssak welice se podiwila, gak daleko od chalaupky se byla wzdálila; a přigdauc k domácj studni, spěssně wody nawážila, a zpátky do lesa chwátala, i bylať tomu welmi powděčna, že z domácjch nikdo gi newiděl, nebořby gi byli s otázkami zamesstáwali. Když pak přissla k mjstu, kde zraněného ginocha na mechu ležeti byla zanechala, guž ho tam wjce k spatřenj nebylo; seznala wssak, že mezy tjm časem, co se byla wzdálila, wjce lidj zde býti musilo, neboť byla tráwa od konj zcela sesslapána. Tesknost gakásí posud neznámá gi obkljčila, a musila se posaditi, a sobě poobdechnauti. Tu spatřj w tráwě ležeti skrwácený ssátek, i ulekla se a zwolala: „Ani mého ssátku s sebau newzal!" Wssak zdwjhagic geg, raduge se a prawj: „Dobře, ten nenj můg, gest geho! Co se to ale zde blyssti? Prsten? — Ach, ten gest gistě welmi drahý; gistě že ho zde nerad zapomenul, a bude ho pykati: aneb posslе snad hledati ztrátu swau? Bože! co mám woliti nynj? mámli wssecko zde zanechati? — Šátek bych si před-

ce ráda na památku zanechala, ale zase by prsten ne=byl k nalezenj — nechámli wssak zde wssecko, může se snadně státi, že ssátek zwěř někam zawleče a tak i prsten ztracen bude. — J buď gak buď! wezmu wsse s sebau, wždyť pak wěc tuto nemjnjm obcizíti, nýbrž gen uchrániti, a obydlj nasse také tak dalece odtud wzdáleno nenj, aby snad hledagjcj geg nedo=ssli, a aspoň se dozwjm, kdo gest ginoch ten, a gaké gméno geho." Wzala tedy wsse a kwapila odtud. Doma giž byla po nj sháňka, a wssickni pro ni byli w starostech, neb se gesstě nikdy tak dlauho sama byla nezdržela, a giž stará matka gi chtěla hledati. Wssak tu ona sama přicházj, celá bledá, magic ssat leckdes pokrwácený. „Pro Boha! co se to s tebau dělo, milé djtě?" wssickni nagednau se gi tázali, a ona wsseckn swau přjhodu wyprawowala, kterak twor malý a nerozumný, totiž kwjljcj hrdlička gi přiwedla k ochráněnj žiwota člowěka nesstastného, a ukazowala ssátek i prsten, gež ginoch tam ležet ne=chal, a ptala se důwěrně, máli obě zpátky na mjsto nesti, neb ne. Oba otcowé saudili, že ten prsten gest weliké ceny, a hned si pomyslili, že wlastnjk, Cele=stýnce ginak odměniti se nemoha, z wděčnosti ge tam zanechal, a že w tom čase, co Celestýnka pro

Digitized by Google

wodu běžela, služebnjci geho geg nalezsse, pryč odwezli. Což i také w skutku se stalo.

Otec welel Celestýnce wsse dobře uchowati. Wyprala tedy skrwáčený ssátek, a i s prstenem geg uložila do schránky, kde ten zlatozelený sáček s oným penjzem, gegž tehdáž při horském chrámě od mládenečka slepého gj darowaný byl, schowaný měla.

Nynj ale blahý poklid gegj dusse, s trudným bolem střjdati se počali. Gesstě nikdy obraz cizj twáře srdce gegj nebaukřil, neboť mimo onoho nábožného slepce, giného předmětu swé mysli předstawiti si neuměla; nynj pak nebylo gj lze ani na okamženj podobu ginocha polomrtwého z mysli wypuditi. Djky wzdáwala Prozřetedlnosti, že k ochraně geho předřjzena byla, pak zase se lekala, zdali snad dřjwe nežli s wodau se wrátila, nesstastnjk ten žiwot neskončil, aneb snad služebnjci geg, giž mrtwého neodwezli; neboť myslila: „Kdyby byl žiw, bylby gistě čekati welel, pokud gá se newrátjm? Ale wždyť pak to skoro hodinu trwalo, nežli sem a tam gsem doběhla. — Spatřjmli pak geg gesstě w tomto okrsslu, aneby až tam, we swětě krásněgssjm?“

Nynj chalaupka zdála se gj ne dosti osamělá, a obydlj méně tiché býti — protož zacházjwáwala sobě

Digitized by Google

harfau hlaubĕgi w les, a tam taužebné pĕla pjsnĕ. W zimĕ w teplé swĕtnici při přádle, ssitj, neb punčoch pletenj zamyssleně sedjc, často hluboce sobĕ wzdychala, a srdečnĕ se tĕssila, když garnjmi wĕtérky snjh okolo chalaupky se rozplynul, že nynj zase w údolj sama se procházeti, a lesnj pracj powyrážeti se moci bude.

Gednoho dne, guž k wečeru, když wssickni čtyři po práci sobĕ howjce, před chalaupkau pod ljpau sedĕli, spatřili starce pohledu hrozného k nim kwapiti. Celestýnka k otci se winauc, náramnĕ se bála, zwlássť když sobĕ powssimla, že dĕd gegi přjchodu geho se leká. „Nebogte se mne, řekl ten strassliwý muž, gá gsem arci člowĕk zlý, wám wssak neusskodjm. Gsem, gak widjte, starý, wjm že dlauho giž zde nebudu, a ponĕwadž w celém swém žiwotĕ welmi mnoho zlého gsem ztropil, a z činů zlých se tĕssjwal; chcik také gedenkráte zwĕdĕti, gaká asi radost z činu dobrého pocházj? Wĕztež tedy, že w této chatrči wjce gisti negste, a toho gest přjčinau tato djwka. Slyssel gsem giž nĕkolikráte k harfĕ překrásnĕ zpjwati, wssak tagil gsem toho před ostatnjmi nassého spolku, ondy ale hlawnjk náš zaslechl zde zwuk harfy, a to mu počjná býti diwné a důle-

Digitized by Google

žlté. Dnes práwě ke mně prawil: „Brachu! ty ani newjš, gaké tu máme saušedstwo, tussjm že w lesnj chatrči gakás mladá djwka bydlj, ó ta mně neugde." Gá wssak geho úmyslu upjrage, řekl gsem: Kdežby zde cos takowého se wzalo? Syn starého uhljře gest to, chudý harfenjk. On wssak stál na swém, a řekl, že gesstě dnessnj den sebe i mne přeswědčj. Protož djwko, miláli ti čest, prchni gesstě dnes odtud, dřjwe nežli měsjc na oblohu se postawj, a pak chatrč tato bude zase w bezpečnosti! zůstanešli ale zde, wssickni gste nesstastnj. Až w bezpečnosti budeš, zpomeň na mne." To domluwiw pryč rychle se ubjral. Gaké leknutj, strach a zármutek tuto rodinu pogal, může sobě každý pomysliti. — Celestýnka otce se chopjc, geg ljbala, a oblijčeg i ruce geho swými slzami smáčela. „Ach! tak wás mám opustiti, otče můg drahý? Wás, kterého na tomto swětě neywjce milugi? — O gak trpký a radosti prázdný bude žiwot můg! Kam půgdu bez wás? Kdo mi bude tak upřjmně raditi, a nabjzeti k ctnosti? A kterak pak wy beze mne žiw budete? Wjm, že i wáš žiwot bude teskný, když mne tu nebude. Ach Bože, Bože! což pak to tak býti musj?" — — „Djtě! upokog se, řekl otec, mně puká

Digitized by Google

ce hořem nesmjrným. Daufeymež wssak w mi=
rdenstwj a lásku Božj, kdo wj, proč toto se děge?
když Bůh w této době seslal člowěka, gednoho ze
ich, skrze něgž newinnost twá uchráněná býti má,
ěk že také wssude tobě dobré lidi zbudj, nimiž ze
atyně swé pomoc ti sesjlati bude. Nynj gdi přj=
o do předlesnj wesnice, a onen welebný kmet,
wněgssj farář, pro tebe wsse učinj, čehož mně či=
ti nelze. Pospěš ale dcerussko, aby noc w lese tě
zachwátila, a zeytra bohdá, mne tam očekáwey."

Starý otec též Celestýnku na swá prsa tiskl,
lege toho, že gi ztratiti má. Máteř zatjm srow=
iwala wssecky gegj wěcj, aby žádné známky po nj
zůstalo, a wsse w uzljk swázawsse na Celestýnku
ložila. S náramným pláčem nynj se s nj wssickni
lestně laučili, k panu faráři gjti gj weleli, a těssili,
se tam zjtra s nj shledagj.

Nynj ubohá zcela opusstěná a sama sobě za=
echaná djwka ssla lesem, stále ku chalaupce se ohlj=
ela, cestu slzami skrápěla, a po wssech audech se
řássla. Ledwa polowici cesty byla ussla, měsjc wy=
upowal z hor, a prohledowal skrze wětwe dubů
elikánských na djwku plačjcj, a gakoby slzy gegj
iděti nemohl, zakrýwal bledogasnau twář w oblak

Digitized by Google

ssedý. Celestýnka tohoto nočnjho pautnjka dnes we-
mi se ulekla, neboť starý laupežnjk řekl: „Mil
ti čest, prchni dřjwe, než měsjc na oblohu se posta
wj.“ Protož každého ptačjho hnutj, a wětrem
pohybugjcjho stromowého listu se děsjc do haussti
skrýwala, a w tom strachu a samé pomatenosti
cesty daleko zblaudila. „Nynj teprw gsem zce
opusstěna, prawila sama k sobě, co počnu w noci
w lese blaudjcj samogediná?! — O ty, genž s wyso-
kého trůnu swého na mne hledjš, Bože! strážce
newinnosti! tys Jonásse w hlubině mořské od za-
hynutj wyswobodil, a Petra okowů sprostiw ze ža-
láře skrze angela swého wywedl, shledniž i na mne,
Otče sirotků a opusstěných! neboť w této době gsem
neyopusstěněgssj, a newjm, co mám činiti. Dále
gjti se bogjm, bych w osidla laupežnjků, před který-
mi utjkám, se nezapletla — w haussti se skrýti rowně
něž se strachugi, abych se nestala kořistj drawé zwě-
ře. Ty gen wssemohaucj ochraniteli tworstwa we-
sskerého mně pomoci můžeš. Wjm že neyraděgi spo-
máháš, když wssj lidské pomoci prázdni gsme, říd
kroky mé, a wyweď mne z auzkosti této. Nynj po-
zastawiwssi se, přemýssela, co by činiti měla. —
Měsjček, nočnj průwodce gegj, wyhasnil posud ble-

Digitized by Google

swé twáře, a zářj gasnau ukazowal popodál w lecestu prostraněgssj. Bez dálssjch rozpaku spěchala m Celestýnka, a widěla se na silnici státi. Ale aké zde rady? Silnice ta byla gj neznámá, z lesa o ni sice wyssla, ale zase gen samé lesi wůkol nj ylo gj zřiti. Nikde žádného lidského obydlj, gen něplik stezičekk sem tam wedaucjch gj na rozpaky přiwáděło, neboť newěděla, kterau by naſtaupiti měla. ku opět znowu wzdychati počala: „Ach, gak nápmně otec můg se ulekne, když ráno u pana farále mne nenalezne. Bože! ý seſſli mně člowěka dobréo, genž z této puſtiny by mne wywedl.“ Po malé hwjli slyssj klusot konj, a wůz přigjždět cizj; měsjc e rozzářil, a ona giž zdaleka widěla w malém wozjku seděti duchownjho, a když bljže přigjžděl, widěla, že zlatem se třpytjcj schránku pro swátoſt neyswětěgssj oběma rukama držel, a gako ſſtjt silný na prsau položenau mage, před sebau neſl. Bůh sám mně ku pomoci přichádzj! zwolala radoſtně Celestýnka. Uchytjm se pozadu tohoto wozu, a běžeti budu za tebau, wůdce můg, spomocniče můg!“ Nynj klekla na rozceſtj, aby požehnánj dosáhla, duchownj wſſak k nj přigeda welel zaſtawiti. „Odkud gſi ty leſnj bludičko? tázal se welebný kněz, kam o půl

Digitized by Google

nocí tě wede cesta?" „Welebný otče! řekla Ce-
stýnka, gdu do Dubowic k panu faráři, a zabla-
dila gsem." Duchownj práwě gel od nemocného,
gehož byl chlebem žiwota na cestu do wěčných stá-
posilnil, řekl tedy k Celestýnce: „Pogď, wsedni d
wozu a gá tě tam gesstě dnes doprowodjm." A t
že gi k panu faráři do Dubowic dowezt mohl, ne-
boť to byl on sám, ku kterému gi otec gjti kázal.

Wssak gaké bylo geho užasnutj, když w též
blaudjcj djwce Celestýnku poznal, a přjčinu geg
z lesa utjkánj, gakož i předivné s nj se segjti se do-
zwěděl. Nynj oba počali dobrodinj Božská geden
druhému wychwalowati a prozřetedlnost obdiwowati
Celestýnčino srdce se rozplýwalo samým djkůčiné
njm. „Nynj z wlastnj zkussenosti wjm, gak siln
spomocnjk gest Pán Bůh náš, a w důwěře posilně-
ná nebudu se báti zlých wěcj" zwolala. „Nemá
ste co báti, řekl duchownj otec, neboť wždy při nás
gest Bůh ochranitel náš, genž w srdcjch nassich rád
mjwá stanek swůg, a nás miluge, a milowán býti
chce, neboť Bůh láska gest. Hněwá se gen tenkrát
na nás, když skrze hřjch geho přjtomnost zap-
se snažjme; željme pak činů neprawých ze srdce up-
ného, zapomjná prowiněnj nassich, a přigme nás k

němu se wracugjcj, a kdyby i matka se zapomenula nad plodem swým, on se nikdy nezapomene, neboť geho gest smilowánj; trápenj posjlá gen proto, aby sterонásobně odplatil nám, a i w zármutcjch hogné utěchy nám poskytuge, neboť často plesá srdce winy prázdné pod oděwem otrhaným, kdežto zatjm hřjssnjk w zlatohlawu před smrtj a trestem se leká a děsj." Takowáto nábožná slowa ctihodného kněze aučinkowala na srdce Celestýnčino tak, gako když sjmě w zem padne dobrau.

Asi po hodině byl guž we farnjm přjbytku, a poněwadž ponocný práwě hodinu prwnj po půl noci oznamowal, taužili wssickni po odpočinutj.

Celestýnku přigala sestra pana faráře, by u nj přenocowala, ta wssak nemohla usnauti, starostliwá gsauc o swého otce. Každá hodina zdála se gj býti nekonalá. Z rána časně, ač wěděla, že také brzy zde býti nemůže, byťby i před swjtánjm byl wyssel, předc od okna se nehnula, taužebně hledjc w tu stranu, kudy přigjti měl. Nynj se zwonilo na mssi swatau, a Celestýnka spěchala do chrámu; když pak po wykonané modlitbě do pokoge wkročila, spatřila otce swého zdrawého a potěsseného. W té době i ona zapomenula auzkosti přestálé, a radowala se z přjcho-

Digitized by Google

du geho. Na otázku, gak minulé noci s njmi se dálo? odpowěděl w krátkosti, řka: „Hned na začátku noci čtyři muži do obydlj nasseho wrazili, a wsseckna místa, kdeby člowěk skryt býti mohl, bedliwě přehledáwali, nic wssak nenalezsse, z magetnosti nassj žert sobě tropili, řkauce: „Wyť gste oprawdowj bjdáci, a geden z nich za ruku mne wzaw řekl: „Ty gsi wýborný harfenjk,- k wůli tobě wssak byli bychom sem nepřissli," potom wssickni hlasitě smáti se počali, a odessli. Celestýnka wyprawowala nynj o swé cestě, kterak dlauho w lese chodila, a gak podiwně s panem farářem se sessla, nad čjmž otec welmi užasl.

Ona chtěla hned zase s otcem zpět se wracowati, ale pan farář gi w tom zbraňowal, předstjrage gi nebezpečenstwj, do kteréhoby snadně padnauti, a sebe, otce, i staré rodiče w nesstěstj uwesti mohla. On gistil, že gi dobré místo obstará, a že bude moci často o sobě zpráwy dáwati, a listy swé gen na něho zasjlati, on že ge wždy otci doručj. Otec gi též nabjzel, by dobrodinjm welebného pána nezhrzela, geho maudré rady uposlechla, a Božskému řjzenj zcela se oddala. Napomjnage pak též gi, kterakby se měla w cizině chowati, by Bohu i lidem milá byla, prawil: „Když w lidnatěgssj společnosti ti bude žiwu

býti, buď opatrná w slowjch i w skutcjch! buď pilná wlastnjch powinnostj, a wykonáwey ge slussně w samotě rowněž tak, gako u weřegnosti; pomni, že Bůh tě widj, a kdyby třeba člowěk práce twé neuznáwal, bude tobě onen Wssewědaucj předc hogným odplatitelem. Činu blijžnjho swého nikdy wssetečně neskaumey, aniž posuzug; neboť kdo tě ustanowil za saudce bratra swého? Ne tobě, nýbrž welitelům, řjzenjm Božjm ustanoweným, gest dána moc s hůry bdjti nad sobě swěřenými: od nich, ne pak od tebe, bude Pán počet žádati. Wěř, že to ohawnost před Bohem, w společnosti lidské geden druhého činy posuzowati; na giné wssetečně se dotazowatj; každý, i ten neymenssj poklesek welitelům donássetj; napomjnánj, káránj a třeba i trest na giného žádati: proti takowým horlj Učitel náš nebeský w zákoně lásky; nazjwage takowé pokrytci, předstjrá gim, že widj mrtwu w oku bratra, we swém pak wlastnjm že břewno neznamenagj, cizj possketwrny čistiti se snažj, swých pak wětssjch sskwárů z possketwrněné dusse wypuditi zanedbáwagj; ó, wěř, že každý takowý pečliwý dozorce gednánj bratra swého welmi pyssnau progewuge dussi, nebo kdyby se nedomnjwal, že on sám gediný gest bez wad, čehož o sobě se domeyssle-

ti, gest hřessiti, gisstěby widěl, že i druzj při něm le-
cos by nalezli, coby opravy potřebowalo. Takowýto
přjsný sudj mnj dobré wěci činiti, kdežto zatjm plo-
dj hřjchy tisyceré, a co gim z toho pogde? nic, než
nenáwist, a že ti, gimž tak wěrně z činů cizjch auřty
skládagj, gich se sstjtj a bogj; neboť myslj: „Gak
tito mluwj o giných nám, rowněž tak mluwj giným
zase o nás." A gaká odplata gich očekáwá za to
pracné ddhljženj, a skaumánj kroků swých spolupu-
townjků? O žádná, nýbrž přjsně domlauwá gim la-
skawý zákona dárce náš, řka: Nesuďte, a nebudete
sauzeni — a gakau měrau měřjte, takau i wám bu-
de odměřeno. A poněwadž žádný čin wssewidauc-
nosti geho tagný nenj; protož tagněli se skrze tebe
trápj bratr twůg, cedjli slzy, wzdychálí o samotě w
tmawé půlnoci: wěř, že wzdech i slzy sčjtá Bůh, a
že wzdech za wzdech, slzu za slzu budeš muset splá-
ceti. Protož buď wždy laskawá, snásseliwá a tichá,
a tjm sobě milost Božj, a důwěru bližnjch zjskáš.
Wssak ale i z této strany buď opatrná. Tys gesstě
welmi slabá, tak že ledwa swého wlastnjho gha tobě
gest možná nesti, protož newzkládey na ramena swá
břjmě cizj, neboť welmi gest těžko giných tagenstwj
uchowáwati; k tomu gest zapotřebj zwlásstnj sjly du-

ı, a k tomu ty negsi. Protož teskniti twůg spolu= žnj, modli se za něho w saukromj, nechtěg wssak ěděti, proč? Křjž gest dar Božj, bez něhož nelze asenu býti, Otec náš nebeský djtky swé sprawedli= ; njmi poděluge, a pakli některému gho těžssj ne= i uložil, přidáť také i sjly a trpělivost; neboť on m gest pauhá dobrota a láska. Swěřjli pak tobě)wěk gakés tagenstwj dusse, uchowey ge swatě, i ťby on změnil se w nepřjtele, nesmjš wyzraditi ta= nstwj, gež tobě gáko přjtel zgewil, a tjm položjš)lj řeřawé na hlawu geho, a nepřiwedešli tichau nostj na prawau cestu zlého mstitele, tedy mu žá= ıé pomoci nenj.

Co otec takto k Celestýnce mluwil, zatjm pan ráč w druhém pokogi psal list panj hraběnce Milo= wské, gakožto swé bývalé wrchnosti, a Celestýnku gegj milost poraučel. Aby pak mnohým okolič= ostem se wyhnul, oznámil gen, že Celestýnka do= :au máteř guž před několika roky smrtj ztratila, :ec gegj že gest muž we cti dobře zachowalý, wssak udý, ona pak že dobře zwedená, nábožná a ssle= etná djwka gest, a ~~že~~ gistě wssemožně snažiti se ude, hraběcj milosti hodna se učiniti.

Digitized by Google

Otec panu faráři uctiwě se poděkowaw, s
rozliwé upokogiti spěchal. Celestýnka gim po ně
tisyceré djky a pozdrawenj wzkázala, geg gesstě wa
ný kus cesty s bolestným srdcem wyprowázela, a a
po hodině celá uplakaná zpátky do farnjho bytu
nawrátila.

Z Dubowic do hlawnjho města, kam Celestýn
ka gjti měla, bylo pět mil cesty; pročež pan fará
welel gj dnes sobě gesstě poodpočinauti, a wyučowa
gi, kterakby se měla k milostiwé wrchnosti, a ktera
k spolusslaužjcjm chowati, napomjnage gi, by welké
ho towaryšstwa se střežila, hned zprwu w žádné
se nedůwěřowala, neboť prý lidé, rowněž gako po
wětrnost se měnj, protož aby raděgi w uprázdněných
chwjlkách w duchu s Bohem se těssila, gemu důwěr
ně swé potřeby přednássela, od něho rady a pomoci
očekáwala, genžto on gen sám gediný toliko gest be
proměny.

Druhého dne Celestýnce pohodlná přjležitost,
do sjdelnjho města geti, se nahodila, kteréž použi-
wssi, gesstě toho dne sstastně tam se dostala.

Hraběnka Milotowská byla ta sama, o které
Celestýnka gedenkráte slyssela, že swé narozeňátko w
strassné pomatenosti w lese zapomenula. Ta dobrá

Digitized by Google

anj guž tehdáž sobě byla umjnila, osiřelé djtky ussně obstarávala, daufagjc, že Bůh rowněž tak :gj ztracené djtě zaopatřj, a ona že ge gistě zase, akli ne zde, tam w nadhwězdnatých bytech ssťastně atřj.

Hrabě byl stále w kragině cizj u swého tému, njmž nedáwno i hraběcj syn Ladisslaw se byl obe= :al. Hraběnka žila gako w sirobě; žádná hlučná dost k gegjmu srdci se nedostala; pomyssleni na racené djtko, starost o milowaného chotě a syna dinkého, gež oba w nebezpečenstwj krwawé wálky iti widěla, gj wsseckú slávu a sstěstj zhořčowalo. :lestýnka zdála se gj gako Bohem seslána, tudy igala gi se srdečnau radostj, a widauc, že gak w obě, tak w gednánj wjce k sslechtičce robu wysoké= , nežli k sprosté djwce se podobá, ustanowila, gi nessenějssjm prácem dát wyučowati, wykázawssi geden ze swých pokogů k obydlj, do kteréhož sa= a gi uwodjc, welmi milostiwě k nj prawila: Nni, že tento přjbytek tobě náležj, čiň zde gako ma, neopomiň pak za mého hraběte, mne a ro= u mau se modliti.

Pokog, do něhož Celestýnka uwedena byla, bila welmi krásná malba na stěnách, wssecek ná=

Digitized by Google

bytek zdál se gako zlatem bohatě lemowaný; u pro
střed dwě weliké, od stropu až k zemi zrcadla, (
mezi nimi dwa obrazy, geden ukřižowaného spasite
le a druhý bolestnau rodičku Božj předstawugjcj
podlaha se gen lesskla, a wssecko až ku podiwu krá
sné. Celestýnka uzljček swůg bo\[s]awáde pod paždi
držjc, ani newěděla, kdeby geg položiti měla. Pa
nj hraběnka ukázala gi ssatnici, kamby oděw swůg
složiti měla, a odessla.

Po malé chwjli wssak zase se wrátila, chtj
zwěděti, co asi Celestýnka dělá, a zdaliž snad g
před zrcadlem stogjcj dopadne? ale tato krásná djw
činka, uzljček swůg na klekátku položený magjc
sama na zemi, před obrazem ukřižowaného spasitel
klečela, w pobožné modlitbě zabraná, z čehož nábo
žná hraběnka welmi se těssila; aby pak gi z modlit
by newytrhowala, dwéře zase zlehka zawřela, (
odessla.

Celestýnka po chwjli od modlitby wstanau
swé wěci do wykázané ssatnice ukládati počala
wssak kteraké bylo gegi užasnutj, když w uzljčk
mezi prostým swým oděwem, ten zlatozelený sáček
i s ostatnjmi klenoty spatřila. — „Ach swrchowaný
Bože! zwolala, copak gen stará máteř myslela, ž

tyto drahé wěcy doma nenechala; ó, gak snadně gi bylo ge skrýti, wždyť pak wěděla, že laupežnjci w chudé chatrči zlata wyhledáwati nehodlagj. Co počnu nynj? Spatřjli někdo u mne tak drahé wěcy, tedy w zlé podezřenj se uwrhnu, neboť každý sobě diwně myslili bude, kterak, a na gaký způsob tak chudé děwče k těmto tak wzácným klenotům přisslo, a kdybych tázána gsauc prawdau se ospraweblňowala, nebude mi tak lehce uwěřeno, poněwadž pan farář mne za chudého sirotka prohlásil." Po dlauhém rozmeyssleni, když předc newěděla, gaké rady si dáti, usmyslila si, tyto klenoty tagně schowati a sstetřiti, by gich žádný nespatřil.

Hraběnka Milotowská byla wýborná znatelkyně neljčených ctnostj, protož Celestýnku hned při prwnjm wzezřenj si zamilowala, a gi stále při sobě mjti chtěla, čehož gi druzj služebnjci welmi záwiděli, a mstu a zássť proti nj w srdci nosjce, přjležitosti k osočenj gi hledali; wssak čjm wjce činů gegich pátráli, tjm wjce o ctnosti se přeswědčowali. Neywyšssj zpráwce ale, genž we wrchnostenském řjzenj hraběte zastáwati ustanowen byl, a w něhož hrabě nad giné wssecky důwěřowal, zamilowal Celestýnku láskau nezřjzenau, auklady na rozličný způsob dj-

Digitized by Google

wence této čině, wsselikými barwy, pochlebugjcjmi a aulisnými slowy ctnost gegj zrussiti se snažil. Celestýnka z pádu Ewina poučená gsauc, neginác předstawowala sobě, nežli že w tomto gedosladkém řečnjku had ragsky se ukrýwá; protož obáwala se, ho nad wrahy lesnj, kteřj tělo zabigj, dussi wssak nemohau sskoditi, a chránila se opatrně, s njm o samotě se segjti. Onen wssak na wznessenost auřadu swého hrd gsa, se domeyssel, že tato prostá djwka za neywětssj milost sobě pokládati bude, když takowý pán sobě gi wssjmne, a že gegj dosawádnj zdrahawost gen z pauhé bázně pocházj, aby snad hraběnka toho znamenagic, gi přjsně nekárala. Brzce wssak bylo mu lze se přeswědčiti, že Celestýnčina ctnost na prawé skále gest založena, kterau wywrátit, bylo by ničemné namahánj.

Gednoho dne přigel rychlý posel z bogisstě, rozličné zpráwy nesa, totiž že přjměřj na tři měsjce wygednáno gest, poněwadž po hrozné porážce mezy oběma wogsky mnoho raněných se čjtá; hrabě Milotowský že těžce nemocen gest, a syn geho Ladislaw že swau srdnatau odwážliwost w bogi, wěwodowi žiwot obhágil. Že wssak i on mezi raněnými gest znamenán, a že nynj i s otcem swým na hraběí

wéwodowým se nacházj, kde slussně oba obstaráwáni gsau.

Hraběnka ledwa zpráwy tyto zwěděla, hned neywyšssjmu zpráwci u wrchnostenském řjzenj sprawedlnost a zastánj chudých na srdce wložila, pak i Celestýnku w ochranu geho poručiwssi, k milánkům, srdci swému drahým, zwlásstnj posstau kwapila.

W nemnoha dnech přigela sstastně do sjdelnjho města na wéwodský hrad, kde s neywětssj radostj uwjtána byla, a k swému potěssenj o zdrawj milowaného chotě se přeswědčila. Ladislaw byl sice gesstě w nebezpečenstwj, wssak péčj maudrých lékařů a bedliwým ossetřowánjm Kněžny Blanky, krásné wéwodowy dcery, byloť i zde brzkého pozdrawenj se nadjti. Což se i stalo, neboť we dwau měsjcjch Ladislaw z dokonalého zdrawj se těssil. Mezy tjm časem byl mjr na wždycky uzawřen, bogownjci do náručj milých swých radostně se ubjrali, a hraběcj Milotowská rodina na wéwodském hradě, w samých radowánkách blahé dny tráwila.

Ginak dělo se w hraběcjm domě. Tam ubohá djwka byla pod strážj neywyššjho auředbnjka, práwě gako holubinka w moci gestřábowé, sama gedinká bez přjtele! Každý se snažil tomuto hrdému

weliteli po wůli býti, neboť byl hraběte miláčkem, proto každý si žádal geho milost a přjzeň zjskati, gen Celestýnka lásku geho na neywyšš zhrzela, a wssemožně se snažila, černotemný geho plápol swými gako křisstál čistými slzami uhasiti; když wssak giž sstaré na zmar byla wylila, giné uchopila se zbraně mluwjc mu slowa urputná, a domnjwagjc se tak hrdost geho uraziti, a geg proti sobě ku hněwu popuditi; wssak ani tjmto způsobem zwjtěziti nemohla. Obáwagjc se, by w bogi neklesla, ustanowila si tagně prchnauti, řkauc sama k sobě: „Lépe gest mi chudé s čistým srdcem w chatrči lesnj hlomoždliti se obtjžnau prácj, nežli bez ctnostj w hraběcjm domě w sláwě ctěnu býti.“ Gednoho dne, když myslila, že od žádného nenj pozorowána sebrala swůg oděw, a ty drahé klenoty, gež s sebau byla přinesla, a wsse w uzljček swázawssi, s třesaucjm srdcem, by gi nikdo nedostjhl, z hraběcjho domu se ubjrala. Wssak nastogte! wrchnj zpráwce gi na autěku dopadl, a gako drawý luňák z uchwácené kořisti se těsse, náramně uleknutau djwku přehledáwal, a tu u nj drahé klenoty spatřil. Poněwadž láska geho z čistého nepocházela srdce, mohlť gi snadně w tu chwjli w neyhorssj mstu proměniti. Ze msty tedy Cele=

Digitized by Google

stýnku za zloděgku hraběcjch klénotu weřegně wyhlásil, pauty sewřjti, a w tmawý domowni žalář gi uwrhnauti kázal. Pak hraběti listem w známost uwedl, že Celestýnka, z milosti přigaté děwče, drahé wěci z hraběcjch klenotů obcizivwssi, s nimi prchnauti chtěla; a že gemu w skutku gi dopadnauti a ukradené wěci obegmauti ssťěstjm přáno bylo, že zatjm onu newděčnau odběhlici w domě zawřenau chowá, a dálssjho rozkazu geho hraběcj milosti očekáwá.

Hrabě byl guž prwé rozličné chwalořeči o Celestýnce slyssel, a wěda že hraběnka sobě gi zamilowala, byl tomu welmi nerád, když tyto nemilé zpráwy gj měl oznamowati. Hraběnčino užasnutj bylo newyslowitedlné, ačkoli Celestýnku krátký čas teprw byla znala, předc držela za nemožné, aby tak ctnostná a nábožná dusse takowý čin mohla zpáchati. Že wssak rychlý posel, genž tyto neočekáwané byl přinesl zpráwy, muž sprawedliwý byl, a žádnému nikdy sskoditi nechtěl, sám to také gistil, že toho očitým gest swědkem, an Celestýnka skutečně s obcizenými klenoty na autěku dopadena byla, tu teprw hraběnka uwěřila, a bylo gj nemožné se domysliti, kterak onano ossemetnice tak se přetwařowati, a swé zlé úmysly rausskau ctnosti zakrýwati mohla.

Digitized by Google

Při tom wſſem nemohla gi předc nenáwiděti, nýbrž litowala a rmautila ſe nad newděčnoſtj gegj, tak gak matka nad newděčnoſtj ſwého djtěte rmautiti ſe může, a chotě ſwého žádagjc, by s tauto padlau djwkau milosrdně gednati kázal.

Hrabě po mnoha letech zaſe gednau do wlaſti ſwé ſe nawrátiti, a w ſwatém pokogi s drahau choti a milým ſynem, mezi wěrnými poddanými blahé dny trawiti ſe těſſil; aby tedy hned odſuzowatelem zlého přečiněnj ſe neſtal a hraběnce zármutku uſpořil, kázal této mladé laupežnici, z ohledu gegjho kwětaucjho wěku, zaſlaužilý treſt prominauti, nic wſſakméně, by ona na přjklad oſtatnjm ſlaužjcjm, předewſſemi zahanbena a z domu wyhnána byla. W tom čaſe wrchnj zpráwce Celeſtýnku náramně pronáſſledowal, každodenně do wězenj gegjho docházel, a přjſné gi kladl otázky, kde, na gaký způſob, a proč krádeže ſe dopuſtila, zdaliž ſnad nenj gedna ze ſpolku laupežnického? a mnohá, ctnoſt urážliwá gi dáwal ſlowa, wyznánj gegj wynutiti ſe ſnažil. Ona wſſak chladně geg odbýwagjc, prawila, že klenoty ukradené negſau, wſſak že gemu z těchto wěcj nikdy aučtu ſkládati nebude, a že brzké nawrácenj miloſtiwé wrchnoſti s tužbau očekáwá, té, ne pak gemu že prawé učinj wyznánj.

Digitized by Google

Krásná tato wězná mohlať owssem gediným laskawým wzhledem tohoto nemilosrdnjka uplatiti, ona wssak wjce se těssila, když hněwem proti nj zuřil, nežli když lahodjcj k nj mluwil slowa; wěděla ť dobře, že užitečněgssj gest swodnjka hněw a msta, než přjzeň a láska. Ona w tmawém swém wězenj s Bohem w duchu se těssila, a prozřetedlnosti geho se klaněla, řkauc: „Dobře wssecky wěci činj Bůh náš, gako snássj nesprawedliwého, a času mu propůgčuge, by přestal od neprawosti a pokánj činil, tak zase sprawedliwého nechá trpěti, by tjm wjce powýssil a oslawil ho. Nechť se posstěstilo mstitelowi, že mu možná semnau, gako s přestupnicj zákona a ctnosti zacházeti, a ze zármutku mého se radowati, předc wjtězstwj geho gest gen galowé a trwá na čas, a byťbych třeba celý žiwot swůg w samém pohaněnj, bez radosti tráwiti musila, předc náboženstwj a ctnosti se nespustjm. Gako mocný a sprawedliwý gest Bůh, tak i sprawedliwj gsau saudowé geho. Trpký sice gest bog můg, wssak přigdau dnowé, že newinnost má w sláwě se pokáže, a sstastněli zwitězjm, tedy čeká mě odplata w neskonalé wěčnosti.“

W zpráwcowu ginak wřelo srdci, které ctnosti prázdné bylo; onť se ani nemohl dočkati hraběcjho

rozkazu, aby ubohau djwku wjce trýzniti mohl, když wssak konečně posel se wrátil, a od hraběte zprávu přinesl, že Celestýnce trest odpusstěn býti má, tuk mstitel odwržené lásky, diw že zlosti se nerozpukl. Aby tedy oheň pekelné zássti předc něgak uhasil, kázal wssem slaužjcjm w domě w pořádek se postawiti, gim nařizuge, by každý, na gaký způsob mu libo, laupežnici hraběcjch klenotů pohaněl, že ten gest hraběcj rozkaz. Slaužjcj w pořádek se sestawěli, a zpráwce welel opautalau djwku z wězenj wywesti, a pauta gj segmauti, sám pak prwnj, hanliwými slowy z domu gi wyháněti počal, gehož přjkladu wssickni ostatnj slaužjcj následowali, a každý co gen mohl, k pohaněnj gegjmu činil. Ubohá djwka ssla celá zarděná ani na žádného nepohledssi, očj swých brzy k nebi, brzy na zem obracela. Když pak z domu wystrčena gsauc, a dwéře po nj zawřeny byly, tu teprw wolně sobě oddechla, a radostné slzy wylévati počala, že s čistým srdcem a dobrým swědomjm odchází. O, gak ráda zanechala klenotů zlatých tam, kde cnost nadewssecko drahau ztratiti w nebezpečenstwj byla. Ač náramnau cjtila slabost, neboť guž mnoho dnj ničeho, kromě skrowné skýwy chleba, a trochu wody gj udělowáno nebylo, předc hodlala gesstě toho dne do Dubowic k panu faráři dorazíti.

Digitized by Google

Obylj prácwě dozráwalo, ona pak zlačněna gsauc, zrnaté klasy trhala a gedla, neboť neměla haléře, aby kausko chleba sobě kaupiti a hlad zahnati mohla. Guž byla noc, když při hwězdnaté bledé záři do Dubowic se dostala; w chalaupkách leckdes gesstě swjtili, na faře wssak nebylo wjce swětla k spatřenj; wesslа tedy do gedné té chalaupky a o nocleh žádala, wssak hned poznána, s radostj přigata byla. K swému ale neywětssjmu zármutku slyssj, že předessly pan farář před čtrnácti dny na wěčnost se odebral. Druhého dne z rána časně, mlékowau poljwkau poobčerstwená gsau, stežičkau gj dobře powědomau k lesnjmu osamělému obydlj (po kterém w hraběcj hlučné sláwě, často taužebně wzdycháwala,) neunawenč kwapila.

Celestýnčin otec se swými robiči práwě pro nj sobě wedli nářek, že snad něgaké gi potkalo nesstěstj, protože guž tak dlauho žádné zpráwy o sobě nedáwá; — tu ona sama, austně gim oznamuge, w gakém nebezpečenstwj se wynacházela; na gaký způsob, a proč z hraběcjho domu wyhnána byla, srdečně se těssjc, že zase mezy nimi gest.

Nad tjmto wypraowowánjm wssickni zůstali gako zkamenělj, žádný ani necekage; konečně starý

Digitized by Google

otec mlčenj přetrhna prawil: „Wždyť pak gá wždy řjkáwám, že zlato plodj starosti, a bohatstwj do neštěstj uwádj. Gen když Celestýnka čisté swědomj zachowala, tak máme wssickni zač Bohu co děkowati."

Nynj w lesnj chatrči bylo zase weselegi; Celestýnka z přestálého utrpenj se těssjc, po práci zpěwem a harfau Boha chwálila. Kterak ale w hraběcjm domě se dálo, brzo uslyssjme.

W nemnoha dnech po Celestýnčjném wyhnanstwj přigela hraběcj rodina do swého sjdelnjho města. Wéwoda, wéwodkyně, Gindřich gegich syn, a Blanka, gediná dcera s mnohým komonstwem ge doprowázeli: předně z wděčnosti, že Ladislaw w bogi wéwodowi žiwot uhágil, za druhé pak chtěli také po sstastně skončené wálce některá města progeti, a se powyraziti. Gindřich a Ladislaw byli oba čestnj, zmužilj a krásnj dobrodruhowé, gegichž dusse tak spogené byly, gako spogená byla dusse Dawidowa s Jonatasowau. Kněžně Blance pro gegj slječnost a krásné wlastnosti, guž několikráte králowská ruka, srdce i trůn bylo obětowáno, ona pak nic nepřigala.

W hraběcjm domě nynj s každým dnem nastaly nowé a nowé radowánky; hraběnka wssak při wssj radosti často na Celestýnku zpomjnagjc, bylaby

ráda se dozwěděla, w čem asi gegj krádež pozůstáwala, neboť gj to welmi diwné bylo, ana wssecky klenotnj schránky tak uzapečetěné nalezla, gak ge byla před swým odchodem zanechala. Hrabě wssak kázal nejwyžssjmu zpráwci, zatjm wsse uchowati, a o té wěci pomlčeti, až hraběnčiná ljtost pro Celestýnku se umenssj. Gednoho dne, když obě rodiny u wyprawowánj rozličných udalostj wespolek se střjdaly, welel hrabě zpráwci ty drahé wěci, které ta mladá newděčnice odcizila, a gak s njmi se prozradila, přinesti. Zpráwce w tom okamženj ge přinesl, a na stůl položil, těsse se, že gistě nemalé cti a chwály dogde. Wssak gaké tu bylo užasnutj?! — Hrabě owssem o tom žádné neměl powědomosti, co w geho mnoholeté nepřjtomnosti se přihodilo; hraběnka wssak sáček pozorugjc, prawila: „Tento sáček sama gá gsem tkala — a tobě Ladislawe, k twému swátku gsem geg darowala; kterak pak to děwče k němu přisslo? Co pak ge w sáčku?“ ptala se dychtiwě dále, a Ladislaw geg otewra, penjz s latým řetězem wyňal. Tu hraběnka djw že neomdlela. „Pro wssemohaucnost Božj! zwolala, tento penjz gsem gá sama do něho wložila, když tehdáž slepý Ladislaw k horskému chrámu putowal; gá žádala

Digitized by Google

welebného dozorce twého, aby tento penjz bud na obraz Mariánský ku památce zawěsil, aneb některého chudého sirotka njm osstastnil. Cos činil tenkrát s tjmto památným penjzem synu můg?"
„Dobrotiwý Bože! zwolal w úžasu Ladislaw, při horském chrámu wůlj swého welebného pěstauna darowal gsem geg gednomu matku nemagjcjmu děwčeti i se sáčkem tjmto. Tenkráte owssem nebylo mi lze gi, ani daru obětowaného zřjti, na hlas gegj wssak gesstě se pamatugi. Snad gest Celestýnka ono nábožné děwče, a ta sama pěwkyně, kterau od dětinstwj swého w paměti nosjm? Maudrým lékařům že se podařilo mázdru s očj mých snjti, a zrak že opět mně byl nawrácen, k tomu gistě gegj wraucj modlitba neywjc přispěla." Wssickni přjtomnj byli gako u wytrženj, geden na druhého hleděl, nemohli se skončenj tohoto nepochopitedlného wýgewu dočekati. Ladislaw gesstě gednau w sáček sáhna, tenaunký ssátek a — drahocenný prsten wytáhl. — Tu teprw powstalo obdiwowánj. — Ladislaw, ten statný hrdina, který w bogi w předu mezi udatnými stoge, smrtjcj se nelekal zbraně, nynj uzřew nepatrný ssátek se třásl a lekal. — Prawice geho silná neklesla, když mečem swým nepřátelská wogska porážel, a ny-

nj wssak mu nebylo lze lehkého sstátku w nj udržeti. — Hraběnka wzawssi prsten, geg bedliwě prohljžela, a za hraběcj geg býti poznawssi, bázliwě syna swého se tázala: „Ladislawe! ai, toť twůg neydražssi prsten, rci mi upřjmně, kdy, kde, a proč gsi chudému děwčeti geg darowal? — Ladislaw počal obssjrně wyprawowati swé nesstěstj, které ho gedenkráte, koněm se splassenjm, potkalo; a žeby w lesnj rokli gistě zahynauti musil, kdyby gistá djwka ku pomoci mu byla nepřispěla; když pak žjžnj geg prahnaucjho občerstwiti chtjc, pro nápog wody běžela, služebnjci geg zatjm nalezsse s njm odgeli, on pak z wděčnosti tento sstátek a prsten že tam gj zanechal. Nynj wssickni na zpráwce k smrti uleknutého zřetel swůg obrátili, a hrabě předewssemi mu předstjral, že hanebného činu se dopustil, a že, kterak mohl k nectnému z domu wyhnánj Celestýnku obsauditi, když z krádeže se newyznala, že mu bylo dlužno, obssjrněgi hraběti o tom zprawiti, a gemu oznámiti, že ona s wrchnostj sama mluwiti žádá. Pak welel hrabě, by zpráwce do onoho wězenj, kde ta newinná djwka trápena byla, uweden a zawřen byl.

Nynj se společně radili, kde a na gaký způsob by Celestýnka neyspjsse k nalezenj byla, aby gi za

nespraweblíwé obsauzenj zadost mohlo učiněno být. W tom okamženj byl gjzdný posel do Dubowic k panu faráři wyslán, neboť on Celestýnku hraběn. poraučel, tudy domnjwali se, že nepspjsse mjsto gej gjho přebýwánj gim oznámiti moci bude, pak že wssickni tam pogedau, a to dobré děwče w sláwě do tohoto domu, z kterého hanebně wyhnána byla, zase uwedau. Posel tužbau očekáwaný teprw druhého dne z rána se nawrátil. Ladislaw prwnj geg se tázal, kdeby Celestýnka k nalezenj byla, když ale posel mu oznámiti newěděl, poněwadž pana faráře wjce na žiwě nebylo, tu hned koně swého osedlati kázal, a kwapně naň se wyssina, sám Celestýnku hledati gel.

Prwnj geho záměr byl onomu lesnjmu mjstu, kde tenkráte ta neznámá djwka mu žiwot zachowala, tam přigeda, s koně ssedl, geg k stromu přiwázaw, procházel ze wrub na zwrub les, stop a lidských kroků hledage, ale wsse darmo, wssude wysoký krásně zelený mech a tučnau tráwu bylo widěti, tak gakoby gesstě nikdy noha lidská gi se byla nedotkla, a zdálo se, že i ptactwo této hluboké pustiny se strassi, neboť ani krahulce, ani wrány zde slysseti nebylo. Když guž přes hodinu zde nadarmo blaudil, wrátil se k swému koni zpátky, naň wsedna, k giné straně geti sobě umjnil. Lebwa wssak malý kus ce-

ty byl poodgel, zaslechl w dálce kohauta kokrhati; k radowal se, ač newěděl předc ku které straněby měl kroků swých obrátiti, neboť ozwěna w lesnjch skalinách hlas žiwočicha tohoto mnohokráte opětowala, takže Ladislaw geg ze wssech slyssel stran. I napadlo mu, aby na wysoký wylezl strom, odkudby snad někde obydlj lidské zřjti mohl. Umysl geho se zdařil, a ač žádného newiděl stawenj, předce dým z bljzkého údoljčka wzhůru wstupugjcj, w něm radostné budil city. „Tam gistě bydlj lidé, wzdechl sobě, snad i ona! S stromu sleza, koně za uzdu uchopil, a s njm kwapně k mjstu tomu chwátal. Čjm bljže, tjm wjce sswitořenj ptactwa wsselikého geg prowázelo, a po malé chwjli zaslechl zwuk harfy, a hned na to ljbezný gimagjcj zpěw.

Koně swého po druhé k stromu uwázaw, tichmo křownatým haussjm po hlase tam se kradl, a tu spatřil pěwkyni, prawý obraz krásy panenské, ana sama gedinká před chalaupkau pod lipau sedj, a wůkol nj několik mladých oweček bugně skotačj. Dobře, že byla stranau obrácena, tak že newiděla mládence gi pozorugjcjho, sice bylaby w tom okamženj harfu odložila, wssak domnjwagjc se, že od žádného nenj slyssena, pěla k harfě ljbeznau pjseň.

Digitized by Google

Nynj obložila harfu, a ſſla do chatrče doſtra giti oběd, beránek malý za nj tam poſſkakowal, a těch několik oweček ſe rozeſſlo. Ladiſlaw byl w neywětſſj rozpačitoſti, pochybuge máli tato býti Celeſtýnka, kterau hledá, neboť ſe mu nynj zdála mnohém kráſněgſſj, než tehdáž, když geho ſmrtelné rány owazowala. Aby tedy prawdy ſe dopátrati mohl, mezy tjm, co ona u wnitř pracj ſe zaměſtnáwala, koně ſwého odwázaw, s njm ku chalaupce ſe blj žil. Celeſtýnka gakýs nepowědomý dupot ſlyſſjcy wen wyběhla, a tu mládenec, koně za uzdu drže, gi pozdrawuge, řka: „Pozdraw tě Bůh, nábožné děwče! neleknj ſe mého přjchodu, gſem bludič, a giž od rána těmito huſtinami ſe trmácjm; Prozřetedlnoſt ke chalaupce této mne uwedla hlaſem twého zpěwu, kterémuž rowného gſem neſlyſſel odedne, an gſem gako malé pachole pobožnoſt w horſkém chrámě konal. Nech mi wody zde nawážiti, neboť gá i kůň můg žjžnj prahneme, Bůh ti za to bude odplatitelem.“

Těmito nábožnými ſlowy Celeſtýnka gata, bázeň pogebnau zapudila. Spěſſně ſama wody nawáživſſi, koně napágela, a ginocha unaweného aby ſe poſadil, nabjzela, potom chleba a wody s malinowau ſſťáwau ſmjſſené mu předložila. „I zaplať ti to

Bůh, dobrá dussinko! řekl mládenec, gaké pak gest twé gméno?" „Celestýnka!" odpowj djwka. „Nebudiž hněwiwá, že otázkami tě zanássetí se osmělugi, prawil ginoch, rci, gaký pak osud w této osamělé chatrči tebe uchowáwá? bydljš zde sama, aneb snad giž někomu náležjš?" — „Gsme zde čtyři, řekla Celestýnka, můg otec, geho rodičowé a gá; dnes wssak gsem zde sama, stará máti ssla do Dubowic, tam dnes ge trh; otcowé ssli řezat prauti, a mně ge uloženo domácnost obstarati." Ginoch tázal se dále: „Gsi tu od gakžiwa?" a Celestýnka odpowěděla: „Od gakžiwa tu negsem, ale gak od otce slýchám měla gsem tu narozena býti. Od té doby gsem tu nebyla, až po smrti mé mátí, s otcem swým sem gsme se přistěhowali." „Nebyla gsi nikdy pozwána ke zpěwu při slawnosti, w tak nazwaném horském chrámu?" tázal se ginoch. „Gebenkráte, wece Celestýnka, tomu ge nynj osm roků." A tu zabrala se do wyprawowánj, gak tam tehdáž gednoho hraběcjho panáčka wraucně se modljcjho spatřila; gak k litosti geho pobožnostj hnuta, a po zpjwané mssi sw. od něho zlatým penjzem na zlatém řetězu obdarowána byla; ten nábožný panáček že gi stále žiwě na mysli se wznássj, a že naň

Digitized by Google

nikdy nezapomene. Tu přetrhšši wyprawowánj směle do očj zarděnému ginochu se podjwala, a gala se geg tázati, zdali on kdy w tomto lese w nebezpečenstwj žiwota se wynacházel, kde mu děwče ku pomoci přispělo? „O tom drahá djwčinko! ti nemohu žádné odpowědi dáti, řekl ginoch, widěla gsi někdy nešťastného snad, an mně byl podoben? O, tys wělmi dobrosrdečné děwče, kyž bych mohl ti něgakau prokázati službu, gedu do sjdelnjho města, nemáš tam žádného wzkázánj, wěru rád bych ti slaužil.“ „Ach, drahý pane! zde mně arci weliký wděk můžete učiniti. Prosjm wás, událi se wám přjležitost k panj hraběnce Milotowské mjti přjstupu, řekněte gj, že gsem newinna. Ach, milý pane! mne w hraběcjm Milotowském domě smutný potkal osud. Wšsak to by bylo obšsjrné wyprawowánj, kdybych tyto udalosti wám oznámiti chtěla, řekněte gen panj hraběnce, že Celestýnka ge newinna.“ „Učinjm tak, milé djtě! řekl ginoch, a radostj newyslowitedlnau gsa překwapen, musil sobě násjlj učiniti, by hned w tom okamženj se gj neprogewil, tudy stawě se gakoby na spěch měl, žádal gj, by mu něgakau blizkau stezku z lesa powěděla. „Račtež tudyto w prawo se dáti, a za dwě hodiny gste w Dubowicjch.“ Ginoch na

kůň wsedna, ruku gi podáwal, řka: „S Pánem Bohem! měg se dobře dobré děwče! a ruku gi stjsкna, w málo minutách byl ten tam.

Celestýnka gesstě dlauhau chwjli na tom samém mjstě, kde ruku gi stiskl, státi zůstala, a každé slowo, které k nj byl mluwil w mysli wzkládala.

Gakých to podiwných otázek? řkauc sama k sobě, gaké gest gméno mé? gsemli zde od gakžiwa? náležjmli někomu? — Co pak mu na tom gest záleženo? — a mně bylo tak mjlo neb libo, že bych mu byla hned wssecky přjběhy celého swého žiwota wyprawowala. Kdo pak asi on ge? — Nato wlastnj swé srdce počala kárati, a s njm nespokogená býti, nazýwagjc ge wrtkawé a nestálé. Když gsem byla děcko, prawila, přilnulo důwěrně mé srdce k onomu slepému pacholátku, gež gsem při horském chrámu modliti se widěla; před dwěma roky, zase rowněž tak, zde w lese k onomu zraněnému ginochu, a nynj, tussjm, že k tomuto bych byla nedůwěrněgssj. — O, srdce, srdce co gsi ty?! — Třtina wětrem se klátjcj. — Ale takowáto nestálost nemůže ke ctnosti přičtena býti. Ach Bože! co ze mne gesstě bude?! — — Aby pak z této těžkomyslnosti se powyrazila, počala zpjwati:

Digitized by Google

Kde nám hledati pomoci
Bože můg, než u tebe,
W twé neobsáhlé gest moci
Z temnosti twořit nebe.

Popřeg tedy swé milosti
Děwčeti ubohému,
Ať wždy kráčj cestau ctnosti
K osudu určenému.

Slyš baurný tluk srdce mého
Mne we swé ochraně měg,
Ducha mně rač wljti swého
A w milosti zachowey.

Po chwjli přissli otcowé s nařezaným prautjm, dobře wssak, že stará máti gesstě zde nebyla, neb se Celestýnka dnes opozdila, oběd nebyl hotow, a wsselicos měla gesstě na práci, co guž mělo wykonáno býti. „Cos pak dělala Celestýnko! že tak nynj spěcháš, a gsi celá pomatena? ptal se starý otec, a ta ona gim wsse wyprawowala. Otcowé oba se ulekli, neboť se domnjwali, že to snad geden gest ze sljdných laupežnjků; ale Celestýnka gistila, že to žádný zlý člowěk nebyl, a zastáwala ho

Digitized by Google

s celau mocí tak, že posléz gí uwěřili, a se uspokogili.

Druhého dne, as k polednjmu, bylo slyšeti gakoby z té strany od Dubowic sem wjce kočárů přigjžděti; hřmot wozů, práskánj bičů a dupot konj. čjm dál, tjm wjce sem se blížil, a w malé chwjli stálo před chatrčj čtwero skwostných wozů, a množstwj komonstwa. Celestýnka mnohé z nich poznawsši, že to gsau hraběte Milotowského slaužjcj, třesauc se, zaběhla do chalaupky, neboť se domnjwala, že wrchnj zpráwce nowé auklady gj činiti sobě wymyslil. W prwnjm woze seděli wéwodkyně, hraběnka a kněžna Blanka. Slaužjcj wůkol gen se kmitawsse, z wozu gim pomáhali. Stařj rodičowé byli gako u widěnj, geden na druhého hleděl newěděli, senli to čili oprawdiwost; až gedna z těch wzácných panj staré rodiče z obdiwowánj tak nepochopitedlného wytrhnauc, prawila: „Zdráwi buďte dobřj lidé! kde máte Celestýnku?" Uleknutá djwka hraběnku po hlase poznagjc, z chalaupky wyběhla, a k nohám se wrhnauc, s pláčem prawila: „Milostiwá panj! neračtež mne za laupežnjci wassich klenotů uznáwati, gá gsem newinna." „Wjmť to giž milé djtě! řekla hraběnka, a také z té přjčiny sem přicházjme,

Digitized by Google

bychom tobě učiněnau křiwdu naprawili, a za n
zadost učinili, hanebně bylas z domu naſſeho wy
hnána, nynj čestně do něho musjš uwedena býti. —
Gá gsem ti mnoho powinnowána dobré děwče! dj
ky Bohu, že se ti mohu odměniti." Wéwodkyně
mladá kněžna a hraběnka s Celestýnkau do swět
ničky wegdauce, ostatnjm w ně pośečkati weleli
Kněžna Blanka gi sama w nejkrásněgſſj ſſaty, ge
s sebau schwálně pro nj byla přjwezla, oblácela, hra
běnka pak ten zlatý řetěz s oným penjzem, na hrdl
gj zawěſila, a mnohými prsteny, mezi kterýmiž i one
drahý byl, prsty gi okráſſila. Nynj mladá Kněžn
Celestýnku na prawau stranu k sobě postawila,
wéwodkyně swého choťe, mladého wéwodu Gindřicha
hraběte a Ladiſlawa do swětničky zawolala. T
bylo zase nowé podjwánj. Kněžna gako Celestýnka
a Celestýnka gako kněžna, obě byli stegně krásné
Blanka Celestýnku za ruku wzawſſi, gi k mladému
hraběti uwáděgjc prawila: Ladiſlawe! pro tebe
králowſkým gsem pohrdla trůnem, wſſak této wjce
gsi zawázán; bez tebe i otec můg w bogi bylby za
hynul, kdyby ona dřjwe tobě žiwot nebyla obhágila.
Tato gest tebe nademne hodněgſſj, přigmi gi z ruky
mé za neweſtu; ſluſſným wěnem gá sama gi obda-

Digitized by Google

zk, a tu gen si radost wyžádám, bych při sňatku wěsku twogi swadebnjm ozdobila wěncem."

Celestýnka náramně gsauc překwapená, nedů- kowala ani očj swých pozdwihnauti, a zarděla se ko wycházegicj gitřnj záře, aniž gediného slowa ohla pronésti; když pak po přjstogicjch se poohlj- a, zdwogilo se gegj užasnutj, neboť w hraběcjm nu onoho wčera blaudjcjho ginocha seznala, a když idislaw gj počal oznamowati, že on gest ten sa- ý tehdegšsj slepý mládeneček, genž při horském rámě tento památný penjz gj darowal, a spolu i ien raněný ginoch, který tento prsten z wděčnosti lese gj zanechal; tu počali wssickni, neywjce wssak elestýnka, nezpytatedlnau prozřetedlnost Božj na ywepš obdiwowati a welebiti. Nynj byli před olání rodičowé; ti by pro celý swět byli Cele- ýnku w tomto skwostném oděwu nepoznali, kdyby la na ně byla nepromluwila. „Wssickni pogeďe- s námi, řekl hrabě, nelitugte opustit tuto cha- č, gá wás lépe obstarám, guž gste se dost napra- wali, nynj wám toho wjce třeba nebude; odpo- ňte sobě nynj we swém stářj, a budete moci Bo- u slaužiti bezewssj starosti. Wsedněte tedy do ozu wám připrawenébo, wyť zasluhugete wssj cti,

Digitized by Google

neboť ctnostně a nábožně dceru wassi gste wy chowali.

Otcowé spěssně do swátečnjch ssatů se obláčeli stará máti byla celá pomatená; bylť gj tu o ten kausek dobytka, o drůbež, a o to domácj nářadj Hrabě toho sobě powssimna, řekl: „Wsse bude do bře obstaráno, dobytek wám milý, i drůbež, dán wám do mého dwora swesti, tam wám wsseck wlastnjm zůstane, můžete njm dle wlastnj wů činiti; máteli wssak w nábytku něco wám drahého wssecko s sebau wezměte, co se wám ljbj.“ Ta starý otec z gednoho kauta swětničky gakausi staran truhlici wytahowati počal. „Co s tjm chcete? ře kla w usmánj hraběnka, k čemu toto staré hampa rátj mjnjte potřebowati?“ „Ne, ne, milostiwá pa nj! to zde nemohu zanechati, a kdybych wssecko mě tu opustiti, toto s sebau wzjti musjm. Ukažte pa nám, řekla hraběnka, co to máte za tagnosti a wzá ctnosti?“ Otec truhlici otewra, počal djtěcj peřjnku pljnky, fáček a giné maličkosti wyndáwati, hraběnce předkládati. Ta wssak diw že neomdlel a počala wolati: „Pro wssemohaucjho Boha starče! kams dal to djtě, které před dwadcjti lety

w těchto plénkách bylo obwinuto, mluw, kdes ge dal? to bylo mé djtě, má Bohuslawa. Kterak's k těmto wěcem přissel? ge žiwa má Bohuslawa? wjš o nj co? O, rci starečku! nechť gest žiwa nebo mrtwa, ničeho předemnau netag, gá gsem na wsse připrawena."

„Pro lásku Božj! řekl starec, tedy to bylo wasse djtě w těchto plénkách, milostiwá panj? i arci že ge žiwo, a budu moci wám o nj gisté zpráwy dáti, gen prosim, račte mne s trpěliwostj wyslyssetj. — Tu wssickni starečka wůkol obstaupiwsse, geg dychtiwě poslauchali, a on počal swé wyprawowánj takto: „Před dwadcjti lety, když gesstě uhljřstw'm gsem se žiwil, tenkráte za gednoho parného wečera, po práci sobě odpočjwage, gedl gsem při džbánku wody kausek bjlého chleba, a Bohu zaň djky tisse wzdáwal; tu gsem z pozdaleka zaslechl djtěte pláč, owssem slabý ale w lese ge každého ptačjho hnutj dwoanásobně slyssetí; gdu po hlase tam, až k onomu mjstu, a tu roztomilaunké nemluwňátko krásně zawinuté na mechu leželo, a očiček swých ke mně obracelo. Gá gsem se domnjwal, že něgaká, nad pekelnau dračicj horssj osoba ge sem zawlekla a položila; wolám hlasem silným, gestli zde kdo? čekám

Digitized by Google

walnau chwjli, wſſak kde nic, tu nic. Guž byl čas, bych domů ſſel, tohoto newiňátka wſſak nemohl gſem zde, drawé zwěři ku pokrmu, zanechati. I pomyſlil gſem ſi, nechť guž moge ſtará řekne co chce, gá gj ge přineſu; wzaw tedy to roztomilátko, ſpěchám k domowu, gakobych nejdražſſj byl nalezl poklad, wſſak muſjm ſe přiznati, že gſem ſe předc wyplňſněnj obáwal. Děťátko ſpalo, a gá položil gſem ge zatjm na trávnjk před chalaupkau, a gdu do ſwětnice, bych o té wěci dřjwe zponenáhla učinil zmjnku; wſſak co widjm? — Manželka ſyna mého, genž k nám na nawſſtiwenj byla přiſſla, ležela na lůžku w ſmrtedlných mdlobách, a moge žena mrtwé narozeňátko na ſtole položené magjc ſe wſſj moci w ně žiwot wdechnauti ſe ſnažila, ale wſſe darmo, narozené děťátko bylo, a zůſtalo mrtwé. Co řekne matka, opuſtěgjli gi ſmrtedlné mdloby? a co ſyn náš, když po wykonané pobožnoſti zpátky zaſe tudy gda, ſnad matků i djtě mrtwé nalezne; nařjkala moge žena plačjc. I počkey, řekl gſem, zde bude pomoc! Božj prozřetedlnoſt ſe guž poſtarala; a wyběhl gſem ze ſwětničky wen, a w tom okamženj žiwé děťátko gſem přineſl. Mrtwé narozené ſpě-

Digitized by Google

ſſně gſme ſchowali, z žiwého zaſe poduſſtičku a oſta-
tnj gſme obložili, a pak manželce ſyna naſſeho te-
prw že mdlob pomoci ſe ſnažili. Když k ſobě při-
ſſla, dali gſme gj žiwé nalezeňátko za djtě gegj mr-
twé, a widauce, že newyſlowitedlně z toho děwčátka
ſe těſſj, uſtanowili gſme ſi, že nikdy ani gj, ani ſy-
nu naſſemu tagenſtwj toto nezgewjme. A tu gi
máte, miloſtiwá panj, my gj dali gméno Celeſtýn-
ka, ta tedy geſt waſſe wlaſtnj dcera." —

Co ſe při tomto wýgewu w leſni chatrči dálo, toho chtjt popiſowati, bylo by marné wynaſnaženj.

Hraběnka nalezenau dceru ke ſwému winauc ſrdci, gi ſtále ljbala, a mnohokráte opakowala: „O mé drahé djtě! má Bohuſlawo! W tomto leſe gſem tě ztratila, a zde zaſe tě nacházjm! ó, gak bohatě geſt w tomto okamženj ſtraſt má wynahražena; ó, gak w plné mjře odplatil mi Bůh w tobě, co chudému činila gſem ſirotkowi; gá gſem ſe ſtarala o dobré wychowánj matky nemagjcjch djtek, a tebe proſtředkem prozřetedlnoſti Božſké pěſtowali tito dobřj lidé, w bázni Božj tebe wychowawſſe, lépe nežli ſnad gá bych učiniti w ſtawu byla. I wěčně budu Božj prozřetedlnoſt oſlawowati. Hrabě by byl též

ráb, poprwé widěnau dceru na otcowské winul srdce, z matčiných wſſak rukau gi wytrhnauti nebylo možné. Ladiſlawowi ſe předc podařilo, gi na chwjlku w náruč ſwau zawřjti. Blanka, ta dobrá Blanka ſe tu ſtále též opletala, a brzy hraběnku, brzy Bohuſlawu ljbala. Wéwoda, wéwodkyně, Gindřich, wſſickni w gednom pleſu, ſtaré robiče, i domnělý Bohuſlawinin otec, wſſickni radoſtné ſlzy proljwagjce poſpolně ſe těſſili.

Ach, takowéto ſegitj s milými přátely, čeká nás w budaucjm blaženěgſſjm žiwotě, tam, kde žádného laučenj nebude wjce. — Tam w domě Pána Boha naſſeho přjbytkowé gſau mnozj. Přátelé nám drazj, genž na této pozemſké pauti nás předeſſli, tam nás očekáwagj, i oni rowněž tak gako my po okamženj tom taužj, by po krátkém rozdělenj a od ſebe ſe wzdálenj, zaſe s námi ſe shledali, a nowým ſwazkem nerozdjlné láſky a přátelſké uprjmnoſti ſpogeni gſauce, na radoſtech nebeſkého Otce, gakož i na radoſtech geden druhého, ſtegný podjwzali.

Mladý wéwoda hraběte Ladiſlawa obgjmage, prawil: „Odpuſt mně Ladiſlawe, málem bych ſe

ł proti tobě a swému přátelstwj prohřessil, ne-
iž spatře Celestýnku twogj býti newěstau, počal
sem ti twého sstěstj záwiděti." Ladjslaw pak opět
al se mluwiti k Blance, řka: „Kněžno! wy mému
dci wždy drahá gste byla, pro wás odwážliwě gsem
e w nebezpečenstwj wydal, bych wassemu otci žiwot
achránil, wssak ochranitelkyni swého žiwota gjž
žjwe w srdci slib gsem učinil swatý, že gi po ssta-
stném z boge se nawrácenj wynaležti musjm, a ne-
ubeli ginému gjž náležeti, ruku swau gj obětowa-
i chci." „Nynj mně dwakrát drahý Ladislawe, řekla
kněžna, tebe sstastného učiniti, bude wždy mé ney-
horliwěgssj wynasnaženj."

„Nynj teby teprw budeme nerozdwogitedlnj
přátelé, řekl Gindřich, má sestra bude twá, a twá
moge newěsta." Z obau stran rodičowé sňatky tyto
žehnagjce, w radostném opogenj Bohu wzdáwali
djky.

Bohuslawina neywětssj radost pozůstáwala
w tom, an widěla, kterak staré rodiče i gegj domně-
lý otec, srdečně radostný podjl na gegjm sstěstj be-
rau, že rádi s nj gjti wolj, a že ge stále při sobě
mjti, a gim hodně se odměniti w stawu bude.

Aby pak žádný bolný wzdech w hraběcjm domě tuto společnau radost nekalil, gala se Bohuslawa za wězného zpráwce přimlauwati, by ze žaláře byl propuštěn, a prawila: „Geho celé prowiněnj mně samé gen se týká, a gá mu mileráda odpauštjm, tak gako Spasytel náš, když na dřewě křjže utrpenj swá dokonáwal, za nepřátely swé se modlil, tak gá žádám: Otče! odpusť mu, neb neuwěděl co činil. By byl wěděl, že gá wasse gsem dcera, wasse dítě, nebylby giště tak mne saužil. Bůh mu to odpusť, tak gako gá mu odpauštjm: budeť mu to tuším dosti ostrým ostenem, když se dozwj, že ona, s njž on tak opowrženě nakládal, gest wasse Bohuslawa.“

„Budiž tak, řekl hrabě, gá mu odpauštjm na twau přjmluwu dcero má gedinká!“ a hned byli wysláni gjzdnj poslowé do sjdelnjho města we hraběcj dům, aby radostné zwěstowali zprávy, že Bohuslawa šťastně gest nalezena, a zpráwce byl z wězenj propuštěn, aby slussné přjprawy k čestnému gi přiwjtánj zřjdil.

„Hned zde gsau, wolali předgjzdnj wyslanci, a zpráwce slaužjcjm skwostně se obláčeti, a w pořádek postawiti kázal; kwjtj se snássela, wěnce se wili,

ewná hudba strogila, a wsse w malé chwjli k slawnému přjgezdu hraběcj dcery bylo připraweno. Sprawce w předu se postawě, prwnj poklonu gj učiniti mjnil; když wssak přigeli, a on w hraběcj dceři nu hanebně wyhnanau Celestýnku poznal, náramaně se ulekl, ona ale naň laskawě pohlednauc prawila: „Nestrachugte se pane mjstodržjcj! wssecko jest odpusstjno, dnessnj den gest den radosti, musilať gsem dřjwe pracně myrrhowé wětwinky zbjrati, bych hezky uwila wěneček, nebo gen utrpenjm přicházj se k blaženosti.“

Konečně obě tyto wzácné rodiny z lásky a srdečné oddanosti poddaných swých se těssjce, we společném se radowánj blahá trávili leta.

Tak i nám bude, když po zdegssjm trpěliwě přestálém trápenj tam w blažená se dostaneme sjdla. O tehdáž radostné bude nám připamatowánj na oné smutné doby, gež w tomto slzawém audolj, w práci, w bjdě a strasti tráwiti nám sauzeno bylo. Tehdáž uzřjme, že ani gedinká krůpěg potu twáře, wzhledemli k Bohu gsme pracowali, darmo nebyla wylita; každý wzdech w úzkostech k Bohu zaslaný, každá slza nad strastj bližnjho nasseho wylitá, každ-

Digitized by Google

dá žádost gemu z auzkosti pomoci, za skutek přigata bude, a tam teprw budeme kljditi, co zde gsme zasjwali. Wěřme, že práce naše nenj daremná u Pánu, i naše wynasnaženj bez odplaty neodegde. O, tehdáž nebudeme toho, co gsme trpěli, litowati, až na twář Božj budeme patřiti, až přegdeme, a překročjme tam, kde giž nižádné wjce proměny nenj, nýbrž kde trwanliwé a nepřetržené blahoslawenstwj, nás očekáwá!

Dejž nám to Bůh w nebesjch. Amen.

Digitized by Google

Z skladu Jana H. Pospjssila také gest k dostánj:

(Cena we střjbře.)

Cerwantesowy Nowely. Ze Španělského od Bogisl. Pichla 20 kr.

Wina Lásky. Powjdka z neynowěgssjch časů, od Frant. Břet. Trojana. 24 kr.

Jelůw Autěk. Děgehra we dwau gednánjch, přeloženjm A. Jarosl. Wrťátka. 8 kr.

Deklamowánky a Pjsně od Frant. Rubesse. 2 Swazky 16 kr.

Mrtwý host. Powjdka z časů nowěgssjch, přeloženjm Františka Břetisl. Trojana. 12 kr.

Sto a pět otázek o Štěpařstwj pro sskolnj mládež od Karla Hradeckého, kaplana w Dolnjm Augez[illegible] (S mnohými rytými obrazci.) 10 kr.

Smjssené Básně od Wěnceslawa Rába 20 kr.

Owoce dobročinnosti. Dwě zábawné powjdky dle německého sepsané od J. Wáwry Lomnického 12 kr.

Kanárek — Swatojanská musska — Lesnj kaple. Zčesstěná od Ant. W. Hnogka. 20 kr.

Kwětný kossjček. Powjdka pro kwetaucj wěk. Zčesstěna od Ant. W. Hnogka 16 kr.

Hodný Fridolin a zlý Getřich. Přjběh poučný pro rodiče a djtky, zčesstěný od J. Hýbla 20 kr.

Ferdinand neb Přjhody mladého hraběte ze Španěl pro rodiče a djtky gegich, přeloženjm Jos. Pohořelýho 20 kr.

Kwět Chmelowý. Přjběh z žiwota chudého wesnického učitele, wyprawowán djtkám a milownjkům gegich. Zčesstěný od J. Hýbla 10 kr.

Ludwjk, malý wystěhowanec. Zčesstěno od W. Filjpka 12 kr.

Digitized by Google

Husárek, neb Bůh gest nápomocen ctitelům [...] Zčesstěn od Jos. M. Pohořelýho 12 kr.

Gindřich z Dubinowa, kterak k poznánj [...] přissel. Přeloženjm Tomásse Kubelky 8 kr.

Krasslice neb malowané wagička. Od Kubelky 10 kr.

Růženka Geblohradská. Přeloženjm Ant. [...] Hnogka 24. kr.

Bohumjr, mladý paustewnjk. Přeloženjm W. Pelikána, kaplana Jaroměřského 15 kr.

Sedmero Powjdek pro djtky. Od Wlasáka, 10 kr.

Poučugjcj malé powjdky pro děti, 100 na počet. Přeložené od Fr. Swobody 10 kr.

Gitka hraběnka z Toggenburku. Pohnutliwý přjběh 12 kr.

Dřewěný Křjž. Powjdka pro djtky a gegich přátely 6 kr.

Eustachia. Powjdka pro mládež dospělegssj, na způsob Smidowy powjdky „Eustachius" wolně zčesstěna od W. Filjpka 8 kr.

Aubolj Almerianské. Powjdka pro mládež dospělegssj, zčesstěna od W. Wlasáka 12 kr.

Prwnj sto mrawných powjdek k prospěchu mládeže wlastenské. Pracj Frant. J. Swobody, 18 kr.

Druhé sto powjdek 30 kr.

Gesšyně, aneb přjhody hrabat Sokolowských pro rodiče a djtky gegich. Přeložil Jos. M. Pohořelý 24 kr.

Perle z Pokladu maudrosti, obětowané dceři w Kristu do let panenských wstupugicj. Wydané od W. Ruffera, katechety na Wyssehradě, 10 kr.

Robinson Mladssj. Knjžka usslechtilé mládeži české k poučenj a zábawě, gižto w gazyku německém sepsal J. H. Kempe, s krásnau rytinau 36 kr.

Digitized by Google

Digitized by Google

W Praze a w Hrádci Králowé.
1826.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

Acme
Bookbinding Co., Inc.
300 Summer Street
Boston, Mass. 02210

Digitized by Google

HW 8F2G 4

Digitized by Google

Digitized by Google